

မြတ်ငြိမ်း

မျက်လုံးထဲမှာအပြေရှိတယ်

အနေအေး အရှက်ဝေလို့
အဖြေပေး ခက်နေတယ် မောင်မောင် ရယ်။
အိုကွယ် ...
တကယ်ဆို သိဖို့ ကောင်းပါရဲ့
ဆောင်းလို ဝေတဲ့ အတွေး
မိုးလို စွေတဲ့ အငို
နွေလို နွေးတဲ့ အကြည့်
ချစ်၏ မချစ်၏
မောင် အမှန်သိချင်ရင်
ရှင်ရယ် ... မျက်လုံးထဲမှာ အဖြေရှိတယ်။

ဘောလုံးကွင်းထဲတွင် ကလေးတွေ။ စိန်ပြေးသူတွေ ပြေးနေကြ၏။
အပြေးပြိုင်သူတွေ ပြိုင် နေကြ၏။ မြက်ခင်းပေါ် ထိုင်ပြီး မိုးယံသို့
မော့ကြည့်သူတွေ ကြည့်နေကြ၏။

ကလေးတွေနှင့်အတူ လူကြီးတွေလည်း အပန်းဖြေနေကြသည် ။

မိုးယံထက်တွင် စက္ကူစွန်ကလေးတွေ။ လေဟု နံ စီးလျက်။ အဖြူ။

အနီ၊ အပြာ၊ အစိမ်း၊ အကြား။ အရောင်အသွေး စုံလှ၏။ ဝဲကာ
လည်ကာ ဝိုက်ကာ သိမ်ကားဖြင့်။

ဘောလုံးကွင်းစပ်တွင် တော့ ချစ်သူနှစ်ဦး။ တစ်ဦးလက်ကို
တစ်ဦးက ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ အေး အေးလူလူ လမ်းလျှောက်နေကြ၏။

‘ဘဝဆိုတာ စွန့်ကလေးတွေလိုပါပဲ’

ကောင်လေးက စက္ကူစွန့်ကလေးတွေကို မော့ကြည့်လျက် ပြော၏။
ကောင်လေးနံဘေးမှ ဝင်းပသော မျက်နှာကလေးမော့လာသည် ။
တိမ်တောက်သော ဆည်းဆာကြောင့် မျက်နှာကလေး
ဝင်းပနေလေသလား၊ ဝင်းပသော မျက်နှာကလေးကြောင့်
ဆည်းဆာသည် တောက်ပနေလေသလား။

‘စွန့်ဆိုတော့ လင်းတနဲ့ နီးစပ်တာပေါ့နော်’

အပြီးသဲ့သဲ့ဖြင့် မေးသောစကားသည် ကောင်လေး၏ ရင်ကို
မထိတထိ ကလိနေသည့်နှယ်။

‘ကွာ ... တန်ဖိုးရှိတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေတော့ ပျက်စီးကုန်ပါပြီ’

‘နော ... မသိလို့ မေးတာပဲ ဥစ္စာ’

တွန့်သော မျက်ခုံး၊ ငုံ့သော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ကြည့်ကာ
ကောင်မလေးက ရယ်ဟဟ ပြော၏။

‘စွန့်ဆိုတာ ဟောဟိုက စက္ကူစွန့်ကလေးတွေကို ပြောတာကွ’

‘ဪဟော်၊ သိပါဘူး။ ကဲကဲ ဆက်ပြောပါဦး
ဒဿနိကဆရာကြီးရယ်’

‘စွန့်ဆိုတာ တကယ်က တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေအဟု နံကို

ဆန့်ကျင်ရန်ကန်ပြီးမှ မိုးယံကို လွှင့်တက်ရတာမျိုး မဟုတ်လား။ အဲလေအဟု န် မရှိရင် စွန်ဆိုတာ အမြင့်ကို ပျံမတက်နိုင်ဘူး’

ကောင်မလေး ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ ညိတ်၏။ ဆံစပ်မှ ဆံနုထွေးထွေးလေးတွေက လေဟု န် စီးနေသည့် စွန်ကလေးတွေကို အားကျသည့်အလား။

‘ဒီလိုပဲ လူ့ဘဝမှာ လည်း ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ၊ ကြမ္မာဆိုးတွေဆိုတဲ့ လောကဓံတရားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံကြရတယ်။ အဲဒီ လောကဓံတရားတွေကို ဆန့်ကျင်ရန်ကန်နိုင်ပါမှ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတဲ့ မိုးယံထက်ကို တက်လှမ်းနိုင်မယ်။ ဘဝကို စွန်ကလေးတွေနဲ့ တင်စားမယ်ဆိုရင် လောကဓံ တရားတွေက လေအဟု န်ပေါ့ကွယ်’

‘လှလိုက်တဲ့ အတွေးကလေး နော်၊ ဆက်ပြောပါဦး’

ကြည်နူးမှုဖြင့် တုန်ခါနေသည့်အသံကလေးသည် နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်ပြီး တိုးထွက်လာရ သဖြင့် တိုးညှင်းနေ၏။

‘ဒါပေမဲ့ စွန်ဆိုတာ လေအဟု န်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရုံနဲ့ အမြင့်ကို ပျံတက်နိုင်ပြီလား ဆိုတော့ မဟုတ်ပြန်ဘူး။ သူ့မှာ နှောင်တည်းထားမယ့် ကြိုးကလေး လိုအပ်နေပြန်ရော။ ကြိုးကလေးနဲ့ အလိုက်သင့်တည်းထားပါမှ စွန်ဆိုတာ လွင့်ပျံနိုင်တာကိုး။ ဒီကြိုးကလေး မရှိရင် စွန်ကလေးဟာ လေအဟု န်ထဲမှာ လွင့်မျောသွားမယ်လေ’

ကောင်လေးက လက်တစ်ဘက်ကို ဆန့်၊ လက်ဝါးကို မှောက်ပြီး လေတွင် လွန်ဟန် လူးကာ လွန်ကာ လှုပ်ပြ၏။

ရွှန်းစိုသည့် မျက်လုံးအစုံက လက်ကလေး လူးလွန်နေသည် ကို

စိုးထိတ် ရင်မောစွာ ငေးကြည့်နေသည်။ ။

‘ဟုတ်တယ် နော်’

‘အဲဒီ ကြိုးကလေးက ဘာနဲ့ တူလဲ ဆိုတော့ သံယောဇဉ်နဲ့ တူတယ်။ အချစ်နဲ့ တူတယ်။ ဘဝကို အချစ်နဲ့ ချည်နှောင်ထားရင် ဘဝဟာ လောကဓံလေအဟု နိမှာ လွင့်မျော ပျက်စီးသွားမှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲဘဲ’

‘ဒီတော့ ...’

‘ဒီတော့ တို့ များ ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ဖို့ နဲ့ လောကဓံတရားတွေကို ကြံ့ကြံ့ခံ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အတွက် ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကြိုးကလေးကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ချည်တွယ် ထားရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ’

‘နော ... ခုတော့ကော’

‘ခုအတိုင်း ထာဝရ ဆက်ချစ်သွားဖို့ ပြောတာပေါ့ကွယ်။ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတိုင်း စွန့်ကလေးဥပမာကို ပြန်ပြန်ပြီး သတိရဖို့ ပြောတာပေါ့’

‘ဟင်း ဟင်း၊ အတွေးကလေးက လှတယ်နော်။ ပလေတို ပြောခဲ့တာလား’

ကျီစယ်သောအပြုံးသည် ပွင့်အာလာပြန်သည် ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကောင်လေး တဟားဟား ရယ်၏။ သူ့အရယ်သည် ကောင်မလေးထံ ကူးခတ်သွားသည် ။

‘ခေါ်ပါလှည့်တော့ မောင်မောင်ရယ် ဆိုတဲ့ ဂျပန်ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသားပြောတဲ့ စကားတွေ ဗျ။ ကိုယ်က ကြိုက်လို့ မှတ်ထားတာ’

‘ကြည့်၊ ဒီကဖြင့် သူ့အတွေးတွေ အောက်မေ့လို့ ကြိတ်ပြီး
ချီးကျူးနေတာ’

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ မျက်နှာများ သည် တောက်ပသောအပြုံးများ ဖြင့်
ရွန်းပနေ၏။ ဆည်းဆာ သည် အားနွဲ့သော အလင်းရောင်ကို ရှက်ရွံ့
အားငယ်စွာ ရုပ်သိမ်းသွားလေသည်။ ။

‘သွား၊ သူ့ကို မကြည်ပါဘူး’

‘ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ ’

‘ညက အိပ်မက် မက်လို့ ’

ဒီတော့မှ လူရွယ်၏ မျက်နှာ ပြုံးသွားသည် ။ သူငယ်မကတော့
နီစွေးသောနှုတ်ခမ်းအစုံကို ဆင်မြန်းထားဆဲ။

‘အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ်က အတင်းမွှေးမွှေးပေးလို့ လား’

‘ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ အားကြီး’

ပြောပြောဆိုဆို သူငယ်မ၏ သွယ်နွဲ့သော လက်ကလေးတွေ
လှုပ်ရှားသွားသည် ။ လူရွယ်က အမယ်လေးလေး၊ နာတယ်ဗျ၊
နာတယ်ဗျဟု အော်သည် ။ နောက်ပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်
နေသည် ။ မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့လျက်။

‘နေပါဦး၊ ဘယ်လိုမက်တယ်ဆိုတာတော့ မပြောသေးဘဲနဲ့ ။
နည်းနည်းပါးပါးလည်း ရှင်းပြ ဦးမှ ပေါ့ဗျာ’

‘အိပ်မက်ထဲမှာ မြူတွေလိုလို၊ နှင်းတွေလိုလို ဝေမှို င်းနေတာပဲ။ ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ ဘူး။ ဟိုးအဝေးကြီးက ခေါ်သံလိုလိုကြားရလို့ လှမ်းကြည့်တော့ မီးရောင်ပျံ့ပျံ့ကလေး မြင်နေရတယ် လေ။ လင်းလိုက် မှီတိလိုက်နဲ့ ။ ပိုးစုန်းကြူးကလေး လက်နေသလိုပဲ’

သူငယ်မက ဝေမှို င်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း ညက အိပ်မက်ကို ပြန်လည် ရုပ်လုံးဖော်ကြည့်နေသည် ။

‘ဒါနဲ့ ကောင်မလေးက မီးရောင်ရှိရာကို ပြေးသွားတယ်။ ပြေးလိုက်ရတာလေ ... အမောဆို မတတ်ဘဲ။ အနားရောက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်။ လက်ထဲမှာ မီးအိမ်ကလေး ဆွဲလို့ ။ ကောင်လေးက အားနေတဲ့ လက်တစ်ဘက်ကို ကမ်းပေးတော့ ကောင်မလေးက ဝမ်းသာအား ရ ပြေးသွားတာပေါ့’

‘ဧကန္တ ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်နော်’

သူငယ်မက အပြုံးမဲ့မဲ့ တစ်ချက်ပြုံးလျက်

‘ဒါပေါ့ဒါပေါ့။ သူတို့ နှစ်ယောက် ပျော်တပြုံးပြုံး လျှောက်လာတုန်း ဗြုန်းဆို သူတို့ ရှေ့မှာ ကရုဏာမာနန်းတော်ကြီးတစ်ခု ပေါ်လာပါလေရော။ မှောင်နဲ့ မည်းမည်းထဲမှာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်နဲ့ လှလိုက်တာလည်း လွန်ပါရော။ ဒါနဲ့ ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို လှည့်ပြီးမေးတယ်’

‘ဘာမေးတာလဲ’

‘မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက ခေါင်းညိတ်တယ်’

‘အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်များ

ဖြစ်နေလားဟင်’

သူငယ်မ၏ မျက်စောင်းသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသော လူရွယ်ကို အရှိန်တန့် မျက်နှာပိုး သတ်သွားစေ၏။

‘မသိပါဘူး။ ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပါဘူးဆို။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နေမှာ ပေါ့။ ဒါနဲ့ ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို အဲဒီနေရာမှာ စောင့်နေခိုင်းတယ်။ မီးအိမ်ကလေးကို ပေးခဲ့တယ်။ သူကတော့ ကရုဏာမာနန်းတော်ကြီးထဲကို ကျော်လွှားပြီး ဝင်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးက ပြန် ထွက်မလာတော့ဘူး။ နန်းတော်ထဲက ဘုရင့်သမီးတော်ကလေးနဲ့ ပျော်မွေ့နေတယ်လေ။ အပြင်က ကောင်မလေးမှာ တော့ မီးအိမ်ကလေး ကိုင်ပြီး လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ မျှော်လိုက်ရတာ ...၊ တစ်ယောက် တည်း။ နောက်တော့ နှင်းတွေ ကျကျလာလိုက်တာ မီးအိမ်ကလေးလည်း ငြိမ်း၊ အို ... နားထဲမှာ ကောင်မလေးရဲ့ ငိုသံ၊ တမ်းတသံတွေ တဖြည်းဖြည်းတိုး ... တိုး ...’

သူငယ်မ အသံတိမ်သွားသည် ။ မျက်နှာ ညှိုးလျနေသည် ။ မျက်ဝန်းတွေ မျက်ရည်စတွေဖြင့်။

လူရွယ်က သူငယ်မကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်သည် ။ သူငယ်မ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၏။ လူရွယ်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲလိမ်၏။ သူလည်း ဒီလိုပဲ နေမှာ ပဲဟု နှုတ်က မဟတဟ ရေရွတ်၏။ လူရွယ်က အမယ်လေး နာတယ်ဗျ၊ နာပါတယ်ဗျဟု ညည်းပြီး

‘အဲဒါ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲကွယ်’

‘ဆိုင်တာပေါ့၊ အိပ်မက်ဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်း၊ ကိုယ်စွဲလမ်းတဲ့ လူအကြောင်းပဲ မက်တာ မျိုး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ဆိုတာ နိမိတ်လည်း
ကောက်တတ်ရတယ်ဗျ။ ဒီသူငယ်မ အိပ်မက်တိတ္ထိကျမ်းလည်း
မဖတ်ဖူးဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ အဲဒါမျိုးက အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောင်းပြန်ယူရ
တယ် ခင်ဗျ။ ဥပမာ လူသေအလောင်းကိုမက်ရင် ကောင်းတယ်၊
ကျန်းမာတယ်တဲ့ ။ ခုလည်း ကောင် လေးက ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုတော့
... အင်း ... ကောင်းလိုက်တဲ့ အိပ်မက်။ အဲဒါ ကိုယ်တို့ နှစ် ယောက်
ထာဝရ မခွဲမခွာရှိမယ်ဆိုတဲ့ နိမိတ်ပဲ’

အားပါးတရ ရှင်းပြပြီး လူငယ်မကို ငဲ့ကြည့်သည် ။
ရှင်းပြချက်ကြောင့် သူငယ်မ ပြုံးနိုင် ရယ် နိုင်ဖြစ် လာပြီဟု
တွက်ထားသည် ။ သို့သော် သူငယ်မက မပြုံးမရယ်။ တွေးနေ
ငေးနေ၏။

‘ဟင်၊ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်ရတယ်လား’

‘ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ပါ့’

‘ဒါဆို ဟိုအရင်တစ်ပတ်က မက်တဲ့ အိပ်မက်ဆိုရင်ကော’

‘အာ ... မက်လည်း မက်တဲ့ အိပ်မက်ပါလား။ ဘယ်လိုများ
မက်ပြန်လို့လဲ’

လူရွယ်မျက်နှာက ပြုံးစိစိ။ သူငယ်မ အလစ်တွင် ခေါင်းကုတ်သည် ။
သူငယ်မကတော့ တွေး တွေးဆဆကြီး။

‘ဟိုတစ်ပတ်က မက်တာတော့ သိပ်မရှုပ်ဘူး။ ကောင်လေးက
ကောင်မလေးကို ပွေ့ချီပြီး ဟိုး တိမ်လွှာတွေထဲ ခေါ်သွားလိုက်တာ၊
တိမ်လွှာတွေထဲ ရောက်တော့ ဧရာမ ခန်းမကြီးတစ်ခု တွေ့ တယ်။
ခန်းမကြီးထဲမှာ တီးဝိုင်းတွေ၊ ကချေသည် တွေ၊ မင်းပရိသတ်တွေ

စုံနေတာပဲ။ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးလည်း ခန်းမကြီးထဲ ရောက်ရော မင်းပရိသတ်အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြိုနေကြတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ လည်း အဝတ်အစားတွေ တောက် တောက်ပြောင်ပြောင် ဖြစ်ပြီး လှလိုက်တာ အရမ်းပဲ။ ပရိသတ်ထဲက အဘိုးကြီး တစ်ယောက် လာပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားပါလေရော။ ပြီးတော့ ခန်းမကြီးရဲ့ ထိပ်မှာ ရှိတဲ့ သလွန် လိုလို နေရာမျိုးမှာ နှစ်ယောက်တဲ့ ထိုင်ခိုင်းပြီး ဩဘာစာ ရွတ်တော့တာပဲတဲ့ ၊ ကဲ ...’

‘အိုး ... ဒီအိပ်မက်က စင်းလွန်းတယ်။ အိပ်မက်တိတ္ထိကျမ်းထဲမှာ ပါတာပေါ့။ ဒီအိပ်မက် မျိုးကျ အဓိပ္ပာယ်ကို တည့်တည့်ပဲ ကောက်ရတယ်တဲ့ ။ ကြည့်စမ်း၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ အိပ်မက်ဗျာ။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် အဲဒီလို ပေါင်းဖက်ရမယ်လို့ နိမိတ်ဖတ်တာဗျ’

‘ဟင် ... သူ့အိပ်မက်တိတ္ထိကျမ်းကလည်း ကိုယ်လိုရာ ကိုယ်ဆွဲတွေးတဲ့ ကျမ်းကြီးပါလား’

သူငယ်မက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ပြော၏။ နောက်ပြီး သွယ်နွဲ့သော လက်ကလေးကို လှုပ်ရှားလိုက်၏။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ လူရွယ်က အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်နေသည် ။ လှမ်းလာသော လက် ကလေးကို ဆီးကြိုပြီး ဖမ်းထားသည် ။ မလျော့မတင်း ရုန်းနေသည့်လက်ကို မလွှတ်။ သူ့ဘက်သို့ အနည်းငယ် အားထည့်ပြီး ဆွဲလိုက်သည် ။

ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်ကလေးသည် လူရွယ်၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ နွဲ့ပျောင်းစွာ ပြိုကျလာ၏။

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ယုယသော၊ ကြင်နာသော၊ နှလုံးစိတ်ဝမ်း
ချမ်းမြေ့ဖွယ်ဖြစ်သော ချစ် စကားတွေကို သိကြွေး၍ မဝနိုင်ကြ။

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် လေးနက်သော၊ တည်ငြိမ်သော၊ ဘဝအမြင်ကို
နက်ရှိုင်းစေသော ဒဿန စကားတွေကို ဖွင့်ဆို၍ မရောင့်ရဲနိုင်ကြ။

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ကလေးဆန်သော၊ အမူအနွဲ့ ကဲသော၊ အချစ်၏
ထုထည်ကို သိပ်သည်း ခိုင်မာစေသော ရန်စကားတွေကို ရွတ်ဆို၍
အားမရကြ။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် နှစ်ဆယ်ရာစုလူငယ်တွေ
စိတ်မရှည်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် ချစ် သက်အခွန့်ရှည်ခဲ့၏။
ဒီ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ တို့ နှစ်ယောက်သာ အချစ်ဆုံးဟေ့ဟု ဝင့်ဝါ
ကြွေးကြော်တတ် သည့် စုံတွဲတွေက ဝန်တို မျက်စောင်းခဲ့ချင်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် ကဲကဲသည်းသည်း ချစ်ခဲ့ ကြ၏။

သို့တိုင် ...

ပထမပိုင်း

ကောင်းကင်မှာ ငွေကြယ်၊ ပင်လယ်မှာ ပုလဲ၊ ရင်ထဲမှာ အချစ်

(၁)

ဒီနေ့တော့ ဖွင့်ပြောတော့မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ ပြောလို့ မှ
ကောင်းပါ့မလား ဟယ်၊ ရှက်စရာကြီး ဟူသော အတွေးက ချက်ချင်း
ခေါင်းထဲဝင်လာသည် ။ အေးလေ၊ ဒီလိုဆိုလည်း အခြေ အနေ
စောင့်ကြည့်ဦးမှ ပါဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တစ်ဖန်ပြင်မိသည် ။ အို ...
ဘာလို့ ရှက်ရမလဲ။ ရှက်နေရ အောင် သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ က သူစိမ်းတွေမို့လို့
လာ။ သူဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ မဟုတ်လား။ ကိုယ်ကကော သူ့ချစ်သူ
မဟုတ်လား။ ချစ်သူမှ မနူးမနပ် စိမ်းဆတ်ဆတ်ချစ်သူတွေပင်
မဟုတ်တော့။ ဒီနေ့ဆို ချစ် သက် နှစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီလေ။
ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ အဆုံးစွန်သော ရည်မှန်းချက်က ဘာလဲ။ နှစ်ဦး
ပေါင်းဖက်ကြဖို့ မဟုတ်လား။ ဘဝသစ်တစ်ခုကို ထူထောင်ကြဖို့
မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကိုယ့်ချစ်သူ ကို လက်ထပ်ကြပါစို့ကွယ်လို့
ဖွင့်ပြောတာ ရှက်စရာလား။

အရှက်ဝေသော မျက်နှာမှာ ကလေးက မှန်ထဲမှ ပြန်ကြည့်နေသည် ။
ရှက်ရိပ်ကလေးကို ပေါင်ဒါ ပါးပါးဖြင့် ဖုံးဖိလိုက်၏။ ပါးလျားလွန်းသည့်

ပေါင်ဒါဖြူဖြူသည် ပန်းနုရောင်ရှက်သွေးကို လုံခြုံ အောင်
ဖုံးဖိနိုင်စွမ်းမရှိ။ အကြည့်ကို မှန်ပြင်မှ မလွဲဖယ်မီ နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာကို
လျှာဖြင့် လိမ်းသပ် သည် ။ ပေါင်ဒါမှုန့်တို့ ကြောင့်
ဖြူရောင်သန်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် နီရဲ ရွှန်းစိုလာသည် ။

ယု မှန်ကို ကျောခိုင်းလိုက်၏။

‘သမီး သွားတော့မလား။ မောင်ကျော်သူ လာမှာ မဟုတ်ဘူး လား’

ဖတ်လက်စ သတင်းစာကို ပေါင်ပေါ်သို့ ချ၍ ဒေါ်မိမိမေးသည် ။
မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ သမီး ချောကို စေ့စေ့ငုငု ကြည့်သည် ။

‘ကိုကျော် ဒီကို မလာတော့ဘူး မေမေ။ ကျောင်းကနေ တဆင့်
သွားဖို့ ချိန်းထားလို့ ’

တွေကနဲ ဖြစ်သွားသော မိခင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လျက် ယု
သက်ပြင်းငယ် ရှိုက်လိုက်မိ၏။ တော်သေးသည် ။ ဦးလေစ မရှိပေလို့ ။
ဦးလေးစတစ်ယောက် ဘယ်များ ခြေဆန့်နေသည် မသိ။

‘အေးလေ၊ သွားပေါ့ သမီးရယ်။ သိပ်တော့ နောက်မကျစေနဲ့ နော်။
ကိုယ်က မိန်းကလေး သမီးရဲ့ ’

လေအေးအေးကလေးနှင့် ပြောလိုက်သည့် ဒေါ်မိမိ၏ အသံသည် ယု
ရင်ထဲသို့ စူးဝင်သွား သည် ။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ’

ကတိစကားကို ပေးအပ်ရင်း မေမေရှေ့မှ ခါးကိုင်းပြီး ထွက်ခဲ့၏။
ဖိနပ်ချွတ်မှ ဆင်းခါနီးတွင် လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည် ။ ရီဝေသော
မေမေ မျက်လုံးအစုံနှင့် တည့်တည့် ထိုးနေတော့ ယု အားယူ ပြီး
ပြုံးပြလိုက်၏။

‘သွားမယ်နော် မေမေ’

ဒေါ်မိမိ နှုတ်ဟစကားမဆို။ ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ညိတ်ပြသည်။ ။

သူ့နောက်သို့ မေ့မေ့မျက်လုံးတွေ ကပ်လိုက်လာလိမ့်မည်ကို ယုတပ်အပ်သိနေ၏။ မေမေ့ မျက်လုံးတွေသည် စကားလုံးပေါင်းမြောက်မြားစွာကို ပြောဆိုနေပေလိမ့်မည်။

ကိုယ်က မိန်းကလေးသမီးရဲ့ ဟူသော မေမေ့ စကားလုံးများ သည် ယု နားထဲတွင် ဝဲလှည့်နေ သည် ။ မေမေက အပြောအဆို လိမ္မာလွန်းသည် ။ ဒီစကားလုံးတွေကို မေမေ တမင်ထည့်ပြောခြင်း ဖြစ်ဟန် ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ခန့်က ယု ပြောခဲ့သည့် စကားတွေကို သတိရစေလိုသဖြင့် အစ ဖော်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။

ပြီးခဲ့သည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က မေမေ မမေးစဖူး အမေးထူးခဲ့သည် ။ သမီးနဲ့ မောင်ကျော်သူမှာ ဘာ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲထားတာ ရှိသလဲဟု မေးခဲ့သည် ။ မေမေ့ အမေးစကားကြောင့် ယု ပထမတော့ ကြောင်နေသည် ။ ဘာကိုမေးတာလဲ မေမေဟု ပြန်မေးခဲ့ရသည်။ ။

‘ဪ သမီးတို့ နှစ်ယောက် နောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာအစီအစဉ်တွေများ ဆွဲထားသလဲ လို့ မေးတာပါ’

တိကျသောအဖြေစကားကို ယု ဆီမှ မရနိုင်မှန်း အကဲခတ်မိဟန် တူသည့် မေမေက

‘သမီးတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မေမေ ဘယ်တုန်းကမှ ကန့်ကွက်စကား မပြော ခဲ့ဘူး နော်။ သမီးရဲ့ ဘဝအရေးကို သမီးကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်မှ သာ မှန်မယ်ဆိုပြီး မေမေလိုက်လျောခဲ့ တာ သမီးအသိပဲ’

‘သမီးသိပါတယ် မေမေ။ ဒီအတွက် ကိုကျော်ကလည်း မေမေ့ကို သိပ်လေးစားတာပါ’

‘ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ နှစ်ယောက် သဘောမျှခဲ့ကြတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီနော်’

‘လာမယ့် စနေနေ့ဆို နှစ်နှစ်တိတိပြည့်ပြီ မေမေ’

ဟု မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ပြုလျက် ပြော၏။
မေမေကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

‘အင်း ခေတ်ကာလ သားသမီးတွေအနေနဲ့ ဒီလောက်အထိ တည်တည်တံ့တံ့ တွဲလာတာ ချီးကျူးစရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တဘက်ကလည်း မိန်းကလေးရှင်အနေနဲ့ တွက်ပြန်တော့ သိပ် မသင့်တော် ပြန်ဘူးကွယ့်’

မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်နေသည့် ယုကိုကြည့်ကာ မေမေက စကားဆက်၏။

‘သမီးနဲ့ မောင်ကျော်သူ့ကိစ္စကို လမ်းထဲကလည်း သိ၊ ရပ်ကွက်ထဲကလည်း သိ၊ လူတော် တော်များများက သိနေကြပြီလေ။ သမီးတို့ ကလည်း အသွားအလာ အကူးအသန်းလေးတွေ ရှိနေတာ ကိုး။ ဒီတော့ မေမေ့သဘောကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမယ်’

မေမေ စကားရပ်ထားသည့် တဒင်္ဂ အချိန်ကလေးတွင် ယု ဘယ်သို့မျက်နှာထားရမည် မသိ။ သို့ဖြင့် ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ထဲသို့

ရေခဲအနည်းငယ် ငဲ့ထည့်သည် ။ ကျင်းပစ်သည် ။ နောက် ရေ
ခဲကြမ်းကို လက်တစ်လုံးခန့် အလိုအထိ ဖြည့်ပြီး မေမေရှေ့တွင်
ချပေးသည် ။

‘ပြောပါ မေမေ၊ သမီး နားထောင်နေပါတယ်’

‘ဒီလောက်ကြာကြာ တွဲလာမှ တော့ တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက် လေ့ လာပြီး၊ နားလည်ကြပြီး လောက်ရောပေါ့။ နောက်
သုံးလလောက်ဆို သမီးလည်း ဘွဲ့ရနိုင်ပြီ။ အထိုက်အသင့် ပညာစုံပြီပဲ
ခေါ်ပါစို့ကွယ်။ မောင်ကျော်သူလည်း ခု နောက်ဆုံးနှစ် မဟုတ်လား’

‘သူတို့ စာပေးစာယူသမားတွေက နီဝင်ဘာလမှ
စာမေးပွဲစစ်လိမ့်မယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လပိုင်းအတွင်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံး
ဘွဲ့ရကြတော့မယ်။ ကဲ တိုတိုပဲ ပြောပါ့ မယ်ကွယ်။ သမီးတို့ လက်ထပ်ဖို့
ကိစ္စကို ကြိုကြိုတင်တင် စီစဉ်သင့်ပြီလို့ မေမေ ထင်တယ်’

ယု၏ ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခါသွားသည် ။ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုတွေ
ပြည့်သွားသည် ။ မေမေ့ကို ကျေးဇူးတင်မိသည် ။ မေမေ့ကို သူက
စပြောရန် နှုတ်တွန့်နေမိသည် မဟုတ်လား။ အမေတစ်ခု သမီး
တစ်ခုဘဝတွင် ဒီစကားမျိုးကို သူကစပြီး ဖွင့်မပြောရက်။ မေမေ့ကို
ညာတာရမည့်တာဝန် သူ့မှာ ရှိ နေသည် ။

သို့ပေမဲ့ မေမေ့ကိုသာ ကျေးဇူးတင်နေသည် ။ တကယ်တမ်း
တွက်စစ်လျှင် သူနှင့် ကိုကျော် ကတော့ ဒီကိစ္စတွေကို
မဆွေးနွေးဖြစ်ကြသေး။ ကိုကျော်ကလည်း ဘာမျှ စကားမဟခဲ့။ ခုလို
မေမေ ကစပြီး ခွင့်ပေးစကားပြောလာသည် ကို ကိုကျော်သိရလျှင်
ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိမ့်မည်နည်း။

‘ခုလိုပြောရတာက မေမေတို့ အခြေအနေကြောင့်ပါ။ သမီး ဖေဖေကလည်း ဆုံးသွားပြီ ဆိုတော့ မိန်းမသား နှစ်ယောက်တည်းနေလို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မသင့်တော်ဘူးလေ။ ကိုစ ဆိုတာက လည်း ညရေးညတာ စောင့်အိပ်ဖို့ လောက်ပဲ အားကိုးရတာ။ ငွေရေးကြေးရေးပိုင်းက တွက်ပြန်တော့ မေမေပင်စင်ကလေးနဲ့ သမီးဖေဖေ ပင်စင်ကလေးပေါင်းမှ တစ်လ ငါးရာပျော့ပျော့ ရတာမဟုတ် လား။’

ရသမျှနဲ့ လောက်ငှအောင် နေတာကတော့ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ သမီး မျက်နှာ မငယ်စေချင်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ သမီးတို့ တွဲလာတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ သမီးကို ပတ်ဝန်းကျင်က မေးငေါ့ လာတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် လက်တွဲကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး မှ တော့ ဘာလို့ အချိန်ဆွဲနေမလဲ’

လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်မိမိ အာခြောက်သွားဟန် ရှိ၏။ အငွေစဲစ ရေနွေးကြမ်းကို တင့်မျှ သောက်သည် ။

‘သမီးတို့ မှာ စုပြီးဆောင်းပြီး ဘာမှ မရှိသေးဘူး မေမေရဲ့ ’

ကျော်သူအခြေအနေကို ကောင်းကောင်း သိထားသည့် ယုက ခေါင်းငုံ့လျက် လျှောက်လဲချက် ပေးသည် ။

‘ဒါက အဓိက မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ကိုယ့်အိုးနဲ့ ကိုယ့်ဆန် တန်ရုံပေါ့။ အရေးကြီးတာက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြင်မရှိင်းဖို့ ပါ။ မုဆိုးမသမီးဆိုပြီး အထင်အမြင်အသေးမခံရဖို့ အဓိကပါ။ ကိုယ်က မိန်းကလေး မဟုတ်လား’

ခုမှ ပင် မေမေစကားကို အကဲခတ်လေ့လာမိသည် ။
ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်မသေးဖို့ ၊ မေးငေါ့ စရာမဖြစ်ဖို့ ဆိုသည် ကို
အလေးထားပြီး ပြောနေသည် ။ မေမေရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်သောက
တစ်ခုခု ခိုတွယ်နေပြီလား မသိ။ သို့မဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင်၏
ပဲ့တင်ရိုက်သံတွေများ မေမေနားထဲ ရောက်နေ ပြီလား မသိ။

သူနှင့်ကိုကျော်၏ အနေအထိုင် အသွားအလာ တွေသည်
ပတ်ဝန်းကျင်က ဝေဖန်မေးငေါ့ရ လောက်အောင် လွန်ကဲနေပြီလား။
ဖေဖေကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း သူတို့ သားအမိသည် ပတ်
ဝန်းကျင် အလယ်တွင် မျက်နှာငယ်ရသည် တော့အမှန်။ သို့တိုင်
နေတတ် ထိုင်တတ်လွန်းသည့် မေမေ သည် လောကကို
ခေါင်းမောရင်ကော့ပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့သည် ။ ယောက်ျားကွယ်လွန်သည် နှင့်
အခြေအနေ တစ်ရပ်လုံး ယိမ်းယိုင်ပြိုလဲရသည် ဟူသည့် အဖြစ်မျိုး
မရောက်အောင် မာန်တင်း ကြိုးပမ်းခဲ့သည် ။

‘ညည်း ဖေဖေသာ သေမယ်မှန်း သိခဲ့ရင် မေမေ ခုလို စောစောစီးစီး
ပင်စင် မယူလိုက်ပါ ဘူးအေ။ သူ့စကားနားထောင်ပြီး
အလုပ်ထွက်လိုက်တာ ခုတော့ မေမေသမီးမှာ မျက်နှာငယ်ရတာ ပေါ့’

ဒီစကားတွေကို မေမေ မကြာခဏ ပြောခဲ့သည် ။ ဘဝခရီးကြမ်းတွင်
အေးရိပ်ခို မှေးမှိ တိရ သည့် ပင်ညိုကြီး လဲပြိုသွားသည့်နှယ်
လင်ယောက်ျား သေဆုံးခဲ့ခြင်းအတွက် မေမေ့ခမျာ အားလျော့
ကြေကွဲခဲ့ရ၏။ သို့ အားလျော့ကြေကွဲရခြင်းမှာ
သူတစ်ယောက်အတွက်ထက် ချစ်သမီး ယု အတွက် သာ ဖြစ်ကြောင်း
မေမေပါးစပ်က ဖွင့်မပြောသည့်တိုင် သိသာထင်ရှားနေပေသည် ။

ထိုအခါ မေမေနုတ်မှ ဖွင့်ဟလာသော စကားလုံးတိုင်းကို ယု

အလေးအနက်ထား စဉ်းစားရ တော့၏။ မေမေပြောသမျှ စကားတွေသည် ယု၏ နောင်ရေးအတွက်သာ ရည်ရွယ်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုရတော့၏။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည် ။ ယုသည် အချစ်တွင် မွေ့လျော်နေခဲ့၏။ အချစ်တွင် နစ်မြောနေခဲ့၏။ ကိုယ်က မိန်းကလေးပါလားဆိုသည့် လက်ရှိဘဝကို အမှတ်မဲ့ခဲ့၏။ ကိုယ့်ဘဝက မအေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝပါလား ဆိုသည် ကို မေ့လျော့ခဲ့၏။

ခုတော့ အချစ်ကမ္ဘာတွင် အကြောင့်ကြကင်းစွာ မိန်းမောနေခဲ့သည့် သူ့ကို မေမေက လှုပ်နှိုး လိုက်လေပြီ။

ကိုယ်က မိန်းမသားဘဝ။

သူ့အပြုံးသည် ဝင်းဝင်းပပ။ သူ့အကြည့်သည် ရွန်းရွန်းစားစား။ သူ့အပြုံးနှင့် သူ့အကြည့် သည် ထွေသောစိတ်ကို ကြည်လင်စေ၏။ ထုံထိုင်းသောနှလုံးသားကို ပူနွေးစေ၏။

‘အချစ်ကို အချစ်များ စွာနဲ့ ကြိုဆိုနေပါတယ်ကွယ်’

အချစ်ရှိရာကို အချစ်များ စွာနဲ့ လာခဲ့ပါတယ်ကွယ်ဟု ခွန်းတုံ့စကား ဆိုလိုက်ချင်၏။ သို့ပေမဲ့ စကားမဆိုဖြစ်။ နှုတ်မရဲ။ မိန်းကလေးဘဝသည် စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းရမည့် တာဝန်တွေ များပြား လွန်းလှပါကလားဟု မေမေ့စကားနှင့်ယှဉ်၍ စဉ်းစားမိ၏။

‘ဒီနေ့ ဘာ အထူးအစီအစဉ်တွေ ယု စဉ်းစားထားသလဲ ဟင်’

အားတက်သရောမေးလာသည့် ကိုကျော်ကို အပြုံးငယ်ဖြင့် ခေါင်းယမ်း ပြလိုက်၏။ ကိုကျော် မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩရိပ်ကလေး လှစ်ကနဲ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

‘ကဲ ဒါဆို ကိုယ်စိတ်ကူးထားတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း သွားမလား’

‘သွားလေ’

တိုးတိတ်လွန်းသည့် သူ့အသံကြောင့် ကိုကျော် တွေ့ကနဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ ။ ကိုကျော် ကြည့်မည်ဆိုလည်း ကြည့်စရာ။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ ချစ်သက်တမ်း တစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်သည့်နေ့ကဆို ယုသည် မြူးကြွနေခဲ့၏။ ဘယ်သွားမည်၊ ဘာလုပ်မည်။ ဘာစားမည်ဆိုသည့် အစီ အစဉ်တွေကို ယု အသေးစိတ်စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ ။ ခု နှစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်သည့်နေ့မှာ တော့ ယု သွေးအေးသလို ဖြစ်နေသည်။ ။ တက်တက်ကြွကြွ သိပ်မရှိ။ ဒီသို့ ဖြစ်နေသည် ကို ကိုကျော် ကောင်း ကောင်းရိပ်စားမိပေမည်။ ကိုကျော်ကတော့ မည်သို့ ယူဆမည် မသိ။ မတတ်နိုင်။ ယု ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်နေသည်။ ။ မေမေ ပြောလိုက်သည့်စကားတွေက တွေးစရာတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ ။

ကိုကျော်မျက်နှာကို မော့ကြည့်မိ၏။

ဒီနေ့တော့ ပြောသင့်သည့်စကားကို ပြောတော့မည်ဟု အားတင်းမိပြန်၏။

ကန်တော်ကြီး၏ ရေစပ် တစ်နေရာ။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကနှင့် ဘာမျှ သိပ်ပြီး ထူးခြားပြောင်းလဲမှု မရှိ။
ဒီနေရာကလေးတွင် ထိုင် မိသည် နှင့် နှစ်နှစ်ဟူသော အတိတ်ကာလက
ဖြစ်ရပ်တွေသည် မျက်စိထဲတွင် ပုံရိပ်ထင်လာ၏။ ဒီနေရာကလေးတွင်
ပင် ကိုကျော်ကို ယု ချစ်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့သည် မဟုတ်လား။

‘ယု ဒီနေ့ စကားနည်းလှသည်လား။ နေမကောင်းဘူးလား ဟင်’

ယုထိုင်ဖို့ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို မြက်ရိုင်းတွေပေါ်
ဖြန့်ခင်းပေးရင်း မေး၏။

‘ဘာလိုလိုနဲ့ နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ ခဏလေးလိုပဲနော်’

ကိုကျော် အမေးနှင့် ဘာမျှမပတ်သက်သည့် စကားကို ဆိုမိသည် ။

‘ချစ်သူတွေအတွက် အချိန်ကာလဆိုတာ သိပ်
တိုတောင်းတတ်ပါတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း တွက်ကြည့်တော့ နှစ်နှစ်ဆိုတာ နည်းတဲ့
ကာလ မဟုတ်ပြန်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တို့ လည်း ချစ်သူဘဝနဲ့ နှစ်ရှည်လများ
နေကြတာကို ဒီနေ့ ခေတ်လူငယ် တွေ အမြင်မှာ တော့ ပျင်းစရာကြီးလို့
ထင်မှာ ပဲနော်’

ကိုကျော် မှတ်ချက်ကြောင့် ယု ပြုံးမိ၏။

‘ယုတို့ က ခေတ်မမီဘူး ဆိုရမှာ ပေါ့နော်’

‘ခေတ်မီတယ်၊ မမီဘူးဆိုတာကလည်း အစစအရာရာ

ပြည့်စုံမှုမပြည့်စုံမှုအပေါ်မှာ တည် နေတာမဟုတ်လား’

တွေးတွေးဆဆပြောသည့် ကိုကျော်စကားကို ယု ခေါင်းညိတ် လက်ခံသည်။ ။

‘ယုလည်း တွေးနေတာ’

‘ဟင်၊ ဘာကိုလဲ’

နားမလည်သည့်မျက်နှာဖြင့် အမေးထုတ်၏။

‘ယုတို့ လည်း ဘယ်တော့မှ ပြည့်စုံပါ့မလဲလို့ ’

တုန်ယင်သော အဖျားခတ်သံဖြင့် စူးစမ်းလိုက်၏။

‘မဝေးတော့ပါဘူး ယု ရယ်’

မြက်ပင်ကလေးတစ်ပင်ကို ဆွဲဖြတ်ရင်း မရေရာသော ကတိစကားကို ဆိုသည် ။ မျက်လုံး တွေက တစ်ပိုင်းပြတ် မြက်ပင်ကလေးကို စူးစိုက်လျက်။

‘ကိုကျော် စိတ်ညစ်သွားသလား ဟင်’

အကြင်နာစကားကို အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် ခေါင်းခါပြဟန် တူ၏။ နွမ်းယောင်ရှိသော မျက်နှာထားကို အပြုံးမျက်နှာအဖြစ် တမုဟုတ်ချင်း ပြောင်းပစ်သည်။ ။

‘ချစ်သူဘဝဆိုတာ တစ်သက်တာမှာ အပျော်ဆုံး အချိန်တွေပါပဲ တဲ့ ။ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ နေ့ ဟာ အပျော်တွေ ချုပ်ငြိမ်းတဲ့ နေ့ပဲလို့ ဆိုစကားရှိတယ်နော’

‘ယောက်ျားတွေ အတွက်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးတွေ အတွက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပါ’

‘ဒါဆို တစ်သက်လုံး ချစ်သူဘဝနဲ့ နေသွားရင် တစ်သက်လုံး ပျော်ရမယ်ပေါ့’

‘တကယ်နေနိုင်ရင် တကယ်ပျော်စရာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ယု စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကိုယ်ကလည်း တုတ်ကောက်ကြီးနဲ့ ။ မျက်မှန်ကြီးနဲ့ ၊ ဆံပင်တွေဖြူလို့ ။ ယုကလည်း ဆံပင်တွေ ဖွေး ဖွေးဖြူ၊ သွားတွေကျိုး၊ ခါးကိုင်းကိုင်းကြီးနဲ့ ။ ချစ်သူနှစ်ယောက်လေ။ အိမ်ထောင်ရေး ဒုက္ခဆိုလို့ လုံးဝမရှိတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက်။ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ချစ်သွားကြမယ့် ချစ်သူနှစ်ယောက် ...’

ကိုကျော်ပြောပြီး တဟားဟား ရယ်သည် ။ ယုလည်း ပြုံးမိသည် ။

‘ကိုကျော်က တယ်စိတ်ကူးယဉ်တာကိုး’

ကိုယ် ဝန်ခံပါတယ်ကွယ် ဟု အရယ်တန့်ကာ တည်တည်ကြည်ကြည် ပြောပြန်သည် ။ ပြီးမှ ...

‘ကိုယ့်ဘဝမှာ အဓိကရည်မှန်းချက် နှစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ တစ်ခုက အောင်မြင်တဲ့ ဂီတသမား ဖြစ်ဖို့ ။ နောက်တစ်ခုက ယုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ။ ဒီနှစ်ခုစလုံး ပြိုင်တူဖြစ်ဖို့ ဆိုတာကတော့ ...’

ယု ရင်ထဲတွင် စစ်ကနဲ နာကျင်သွားမိ၏။ ရည်မှန်းချက်နှစ်ခု ရှိသည် တဲ့ ။ တစ်ခုက အောင်မြင်သော ဂီတသမား။ နောက်တစ်ခုက ယုနဲ့ ... တဲ့ ။ ယုနဲ့ ... ဆိုသည့် ရည်မှန်းချက်က ဒုတိယ ဦးစားပေး အဆင့်မှာ ပါကလား။

‘ယုရယ်၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆိုတာထက် စာနာပါ၊ သဘောပေါက်ပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ’

ယု နှုတ်ခမ်းကိုက်မိ၏။ နာကျည်းသော မျက်လုံးများ ဖြင့်

ကိုကျော်ကို ကြည့်မိ၏။ ကိုကျော် ဟာ အတ္တကြီးလှပါကလားဟု
ရင့်ရင့်သီးသီး တွေးမိ၏။

‘နှောင်းနှေးနေတဲ့ ကိုယ့်တာဝန်တွေကို အမြန်ဆုံး
အကောင်အထည်ဖော်နိုင်အောင် ကြိုးစား ပါမယ် ယုရယ်။
လောလောဆယ်တွေ ဒီလောက်ပဲ ကတိပေးခွင့်ပြုပါနော်’

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဂီတဆိုသော အရာ မပေါ်ထွန်းခဲ့လျှင်
ဘယ်လောက်ကောင်းမည်နည်းဟု ယု တစ်သက်တွင်
ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တောင့်တမိလေသည်။

‘ဟော၊ ပေါ်မလာတာ တစ်ပတ်တောင်ရှိလို့ စိုးရိမ်နေတာ။
နေမကောင်းလို့ များ လားလို့ ’

စန္ဒရားအတီးကို ရပ်ကာ ကိုယ်ကို တစ်စောင်း လှည့်လျက်ပြော၏။

‘စာမေးပွဲက ကပ်နေပြီလေ’

ယု ဒီမျှသာ ပြောသည် ။ တကယ်တမ်း ပြောလိုက်ချင်သည် က
တစ်မျိုး။ စိုးရိမ်ရင် အိမ်ကို လာခဲ့ပါလား၊ အိမ်ကို မသိတာမှ
မဟုတ်ဘဲဟု ပြောလိုက်ချင်သည် ။ သို့တိုင် ဒီစကားလုံးတွေကို
ရင်ထဲမှာ ပဲ ထိန်ဝှက်ထားလိုက်၏။

‘အော င် မှာ ပါကွယ်။ ဒီလောက်လည်း သဲကြီးမဲကြီး
ကြိုးစားမနေပါနဲ့ ။ တော်ကြာ နေထိုင် မကောင်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်’

စင်စစ် ဒီစကားတွေက အကြင်နာတရားကို ဖော်ညွှန်းသည့် စကားတွေ။ သို့ပေမဲ့ ယုက အမှတ်မဲ့ ပြုသောအားဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါကလေးကိုဖြန့်ကာ ယပ်ခတ်နေလိုက်သည်။ ။

‘ကြိုးစားရတယ် ကိုကျော်ရေ။ ဘဝရှေ့ရေးက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ အလုပ် လုပ်ချင် နေပြီ။ မေမေ့ကို တစ်ပြန်တစ်လှည့် ကြည့်ရဦးမယ်လေ’

ကျော်သူ တဒင်္ဂမျှ တွေသွားသည် ။ ခုတစ်လော ယုတစ်ယောက် ဘဝအရေးတွေကို ပြောလှ ပါကလားဟု အသိစွဲမိ၏။

‘ကျောင်းပြီးရင် ဆရာမအလုပ်ပဲ လျှောက်မယ်ပေါ့’

ယု ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။

‘ထပ်ပြီး မစဉ်းစားတော့ဘူးလား ဟင်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဪ ... နယ်တွေဘာတွေ ရောက်သွားမလားလို့’

လေးကွေးလှသည့် ပြောဟန်သည် ကျော်သူရင်ထဲမှ ဆန္ဒကို အရိပ်ထိုးပြနေ၏။

ယု အတွေးတွေကို စကားလုံးများ အဖြစ် တသိကြီး သွန်ချလိုက်ချင်သည်။ ။ နှုတ်ဖျားတွင် တရွ ရွဖြစ်နေသည် ။ ပြောတော့ မပြောဖြစ်။ ဒုတိယအတွေးက မပြောဖို့ တားမြစ်နေသည် ။ ဟုတ်သည် ။ ပြောတော့ကော ဘာများ အကျိုးထူးမည်နည်း။ ကိုကျော်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမည်။ ကိုကျော် စိတ်ဆင်းရဲ သည် ကို ကြည့်ပြီး ယုပါ စိတ်ဆင်းရဲရမည်။

ဒီတော့ အနာဂတ်ကို ကြိုမတွေးတာ ကောင်းသည် ။ အို ...
ကြိုမတွေးလို့ ဖြစ်မည်တဲ့ လား။ ကိုယ်က မိန်းကလေး။
ကြိုတွေးတော့ကော။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လာမည်တဲ့ လား။
ဖြစ်မလာလျှင် ...။

လျော့ပါးစပြုနေသည့်အပြုကို ဝင်းပသော အပြုအဖြစ်သို့
ကြိုးစားပြီး ပြောင်းလိုက်မိ၏။

(၂)

ဘဝကို တဆစ်ချိုး ကွေ့ရပြောင်းရမည့်ကာလသည်
မဝေးတော့ပါတကား။

စင်စစ် ဒီခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်လိုက်ချင်၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင်
ယခုလှမ်းနေရာအရပ်နှင့် ဆန့် ကျင်ရာသို့ ပြန်ပြေးသွားလိုက်ချင်၏။

သို့ပေမဲ့ သူ ဘာများ တတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ ဘဝအရေးက
ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။ လူဆို သည် မှာ အနာဂတ်အတွက်
အသက်ရှင်နေကြရသည် လေ။ အနာဂတ်မဲ့သော လူ့ဘဝသည် ဘဝသေ
တစ်ခုသာ ဖြစ်ချေတော့မည်။

သူသည် လည်း လူထဲက လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီတော့ အနာဂတ်ကို
မျှော်လင့်မိသည် ။ အနာ ဂတ်ဘဝ ရှင်သန်ခိုင်မြဲရေးအတွက်
အားခဲမိသည် ။ ရည်သန်မိသည် ။ ဘဝသေတစ်ခုနှင့် အသက်ရှင်
နေရသည့် လူတစ်ယောက် အဖြစ်မျိုးကိုတော့ မခံယူလိုရိုး အမှန်။ ကိုယ်
ရည်သန်အားခဲသလို ဖြစ် လာသည် မဖြစ်လာသည် က တစ်ကဏ္ဍ။
ဖြစ်မည်ထင်၍ ရည်သန်ကြသည် ချည်းပေါ့။ ဒါကို ကိုကျော်
စာနာနားလည်တတ်တန်ကောင်းပါရဲ့ ။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကိုကျော်သည် ယု အချစ်ဦး။ ကိုကျော်သည် ယု
အချစ်ဆုံး။

ယု အချစ်ဦးလည်း ဖြစ်၊ ယု အချစ်ဆုံးလည်း ဖြစ်သည့်
ကိုကျော်ကကော ယုကို အချစ်ဆုံးဟု သဘောပိုက် မှတ်ယူပါရဲ့ လား။

ဒီမေးခွန်းသည် ယုဦးနှောက်ထဲတွင် ယခုထက်တိုင် အဖြေမပေါ်ဘဲ
ချာချာလည်နေသည် ။ ခက်သည် က ကိုကျော်တွင်
ချစ်သူနှစ်ဦးရှိနေခြင်း။ တစ်ဦးမှာ ယု။ ကျန်တစ်ဦးကတော့ ဂီတ။

မှန်ပါသည် ။ လူရယ်လို့ မှ ဖြစ် လာပြီဆိုမှ တော့ အချစ်ရှိရမည်။
ရည်မှန်းချက်ရှိရမည်။ သို့မှ လည်း ဘဝတစ်ခု
ပေါက်မြောက်အောင်မြင်မည်ဟု ယု ယူဆသည် ။ သို့ပေမဲ့
အချစ်ကိုကော၊ ရည် မှန်းချက်ကိုပါ နှစ်မျိုးနှစ်ဝစလုံး တစ်ပြိုင်တည်း
သိမ်းပိုက် ပိုင်ဆိုင်ရသည့်လူမျိုးကား ရှားလှသည် ။ တစ်ခါတရံ
အချစ်နှင့် ရည်မှန်းချက် ထိပ်တိုက်တိုးနေတတ်သည် လေ။
အချစ်နှင့်ရည်မှန်းချက် မည်သည် ကို ဦးစားပေး
ရွေးချယ်မည်လဲဟူသော အခြေအနေမျိုးနှင့်လည်း ကြုံဆုံရတတ်သည် ။

ခု ကိုကျော်အနေအထားမျိုး ဆိုပါတော့။

ကိုကျော် ဘယ်သူ့ကိုရွေးချယ်မည်နည်း။ တစ်ခုခုကိုတော့
ပြတ်ပြတ်သားသား ရွေးရတော့ မည်။ ကိုကျော်တစ်ယောက် ယုကိုပဲ
ရွေးလေမလား၊ ဂီတကိုပဲ ရွေးလေမလား။ ဒီအဖြေကို ယု သိချင်
နေသည် ။

ဒီအတွေးကို တွေးမိသည် နှင့် ယုမျက်နှာ ဖြူရော်သွားပြန်သည် ။
အိမ်မှ မထွက်မီ ပေါင်ဒါပါး ပါးဖို့ ရန် မှန်ကြည့်ကတည်းက
ဖြူရော်သောအဆင်းသည် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်နေ
ခဲ့၏။ ယခုထက်တိုင်လည်း ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားခြင်းမရှိသေး။

ယု၏ ခြေလှမ်းတွေသည် တုံ့နှေး လေးကွေးလွန်းလှ၏။

တကယ်တော့ ကိုကျော်ကို ဒီမေးခွန်းမျိုးဖြင့် မနှိပ်စက်လို။
နှိပ်စက်ခြင်း မပြုရက်။ ကိုကျော် အဖြေရကျပ်မည်ကို သိနေသည် ။
ကိုကျော် စိတ်ညစ်ရမည်ကို သိနေသည် ။

သို့တစေ ... မမေးလို့ ကလည်း မဖြစ်။ မေးကို မေးရတောမည်။
ဘဝကို စိတ်ကူးယဉ် အတွေးတွေဖြင့် နှစ်သိမ့်နေလို့ ပြီးမည်မဟုတ်။
လက်တွေ့ကျကျ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

ဘဝကို တဆစ်ချိုး ကွေ့ရပြောင်းရမည့် ကာလသည်
မဝေးတော့ပါတကား။ ဒီလို အကွေ့ အပြောင်းဖြစ်ဖို့
အကြောင်းကလည်း ကြုံဆုံ ဖန်တီး လာလေပြီ။

ကနဦးကတော့ ယု သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ဆိုးမိသည် ။ ဒေါသဖြစ်မိသည် ။

ဝင်းလွင်နှင့် အကျွမ်းတဝင် ဆက်ဆံနေချိန်များ တွင် ဘာကြောင့်
ရင်ခုန်လှုပ်ရှားရပါသနည်း။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့နှလုံးသားကို
လုံးဝ ပုံပေးအပ်နှံထားသူမှာ ကိုကျော်။ ကိုကျော်က လွဲလျှင်
လောကတွင် ချစ်ရမည့်သူမရှိဟု စွဲပိုက်မှတ်ယူထားခဲ့သည်
မဟုတ်လား။ ခု ဝင်းလွင်နှင့် တွေ့ဆုံရမှ သူ့မှာ ရွှေရင်သိမ့်သိမ့်
ခုန်နေမိပြန်သည် ။

သူ ဝင်းလွင်ကို ချစ်နေမိပြီလား။ ကိုကျော်ကို
သစ္စာဖောက်နေမိပြီလား။

ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်။ ဝင်းလွင်ကို သူ မချစ်သေးဟု ထင်သည်။ ကိုကျော်ကို ချစ် သည့် အချစ်မျိုးဖြင့် မချစ်နိုင်ဟု ထင်သည်။ သို့ပေမဲ့ ဝင်းလွင်နှင့်တွေ့လျှင် ရင်ထဲတွင် နွေးနွေးထွေး ထွေး ဖြစ်နေမိသည် တော့ အမှန်။

သူသည် တိမ်းလွယ်ညွတ်လွယ် မိန်းမစားမျိုး ဖြစ်နေပြီလား။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဝင်းလွင်က ဖြောင့်သည်။ ဖြူဝင်းစိုပြည်သော အသားအရေရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့ဖြင့်။ ကို ယ် ခန္ဓာ အချိုး အဆ က် မှာ အားကစားသမားတစ်ယောက်နယ်။ နောက်ပြီး မျက်နှာပေးက ရွှင်သေး။ နှုတ်စလျှာစက ချိုသေး။ လွယ်လွယ် ရှင်းရှင်း ဆိုရလျှင် မိန်းကလေးများ က တိတ်တခိုးကြည့်ပြီး ရင်ဖိုရမည့် ယောက်ျားမျိုး။

ဝင်းလွင်က ယုကို စိတ်မဝင်စားခဲ့လျှင်လည်း ကောင်းသား။

ခုတော့ ဝင်းလွင်က ယုကိုမှ ရွေးပြီး ချစ်မိသည် တဲ့ လေ။ ဝင်းလွင်ဘေးတွင် ယုထက်သာသူ တွေ တပုံကြီး။ ယုထက် ရပ်သာသူတွေ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝသူတွေ၊ ဂုဏ်ရှိန် ပညာရှိန် ကြီးမားသူ တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။ မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြသည်။ ဒီလိုမိန်းကလေးတွေကို ကျော်လွန်ပြီး ယုကိုမှ ယုကိုပါ ဆိုတော့လည်း ယုမှာ အခက်။

အမှန်ပြောရလျှင် ယု ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြတ်သားမှုမရှိဟု ဆိုရမည်။ ဘာကြောင့်ဆို ဝင်းလွင်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းခဲ့ဖူး ကောင်းသည်။ သူ့အသည်းပလ္လင်တွင် နေရာယူ နန်းစံမည့် သူ ရှိပြီးသားဖြစ်ကြောင်း မဆွကပင် ကြေညာခဲ့သင့်သည်။ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ယုကလည်း ယုပါပဲ လေ။

ဝင်းလွင်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းခဲ့သည် မှာ ကြာလုပြီဟု တော့
မဆိုသာ။ သို့သော် မကြာ သေးဟု လည်း သတ်မှတ်၍ မရ။

တိတိပပ ဆိုရလျှင် ကိုးလကျော်ကျော် ရှိခဲ့ပြီ။

သူတို့ နှစ်ယောက် ဆုံဆည်းအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သူမှာ စီစီသွင်ဟု ပဲ
ရိုးစွဲရတော့မည်။ ဟုတ် သည် ။ စီစီသွင်ကြောင့်။

ထိုညက စီစီသွင်တို့ အိမ်တွင် ပြုလုပ်သည့် ဘုရားကိုးဆူအလှူသို့
သွားခဲ့မိသည် ။ သူတစ် ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ သူနှင့်အတူ
သစ်သစ်လည်း ပါသည် ။ နောက်ပြီး ကိုစံတင်လည်း ပါသည် ။ အဲ ...
ကိုကျော်တော့ မပါ။ ထိုညက ကိုကျော် မအား။ ဆရာ ဦးတင်မောင်
ခရီးထွက်သွား သဖြင့် ကိုကျော်က သင်တန်းကို
ယာယီတာဝန်ယူနေရသည် ။ ဖြစ်ချင်တော့ ကိုကျော် မပါသည့် ပွဲမှာ မှ
ဝင်းလွင်နှင့် တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းခဲ့ရသည် ။ အဲဒီ ညက ကိုကျော် ပါလာလျှင်
အခြေအနေတွေ တစ်မျိုးပြောင်းသွားမည်လားဟု ယု
အတွေးကွန့်ကြည့်မိသည် ။

ဒီအကြောင်းကို စီစီသွင်အား ရိုးရိပ်ဝိုးဝါး ပြောပြတော့ စီစီသွင်က
ဝမ်းသာအယ်လဲဖြင့်

‘အမယ်လေး ... ယု ကံကောင်းလိုက်တာ ဟယ်။
ကိုဝင်းလွင်စိတ်တိုင်းကျတဲ့ မိန်းမမျိုးက ရှားမှာ ရှား။ သူ့ကိုကြိုက်တဲ့
မိန်းမတွေမှ ဝိုင်းဝိုင်းကို လည်နေတာ’

‘ဒါပေမဲ့ကွယ် ...’

ယု၏ အတွေးရှုပ် မျက်နှာကလေးကို မြင်ရတော့ စီစီသွင် ချက်ချင်း
သဘောပေါက်သွားဟန် ရှိ၏။

‘အေးလေ၊ စီစီကတော့ အပြင်ပန်းအမြင်ကို ပြောတာပါ။ နှလုံးသားရေးရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော့ ယု ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိမလဲ မသိဘူးလေ။ စီစီ အဲဒါတွေတော့ နားမလည်ဘူး ယုရေ’

စီစီသွင်က ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ဟက်ဟက်ကလေး ရယ်မောရင်း ဝန်ခံစကားဆို၏။

‘စီစီသာ ယု ဆိုရင်တော့ လေ ... အဟဲ ...’

စကားရပ်ထားပြီး ပြုံးစစလုပ်နေသည့် စီစီသွင်ကို ကြည့်ပြီး ယု ပြုံးမိ၏။ ဪ ... ကလေး တစ်ယောက်နှယ်ပါလား။ ဘာကိုမျှ လေးလေးနက်နက်သဘောထားပြီး မတွေးချင် မဆချင်သေးသူ ပါလား။

ခက်သည် က ယုမှာလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ စီစီသွင်ပဲ ရှိသည် ။ ရင်းနှီးသည့် အထဲတွင် သစ်သစ်တစ်ယောက် ရှိသေးသည် ။ သို့ပေမဲ့ သစ်သစ်က အသက်ငယ်လွန်းသည် ။ ယု၏ ညီမလေး အရွယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စမျိုးတွေကို သစ်သစ်အား ထုတ်ဖော်ပြောပြဖို့ ရန် ယု နှုတ်လေးသည် ။

‘ယုရဲ့ ဘဝထဲကို ကိုဝင်းလွင် ရောက်လာအောင် မိတ်ဆက်ပေးမိတာ မှားများ မှားနေပြီလား ဟင်’

ဒီတစ်ခါ စီစီသွင် ပြောပုံက တွေးတွေးဆဆကလေး မျက်ခုံးကလေး နှစ်ဘက် တွန့်တက် လျက်။

‘မဟုတ်တာဘဲ စီစီရယ်’

ယဲ့ယဲ့မျှသော အပြုံးဖြင့် ယု ငြင်းဆိုတော့ စီစီသွင်မျက်နှာကလေး လက်ကနဲ ပြီးသွားသည် ။

‘ဒါဆို ...’

စကားကို မဆက်။ ယု မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်နေသည် ။
အဆုံးမသတ်သေးသည့် စီစီသွင့် စကား နောက်ကွယ်တွင်
အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေအပြည့်။ ယု ကဗျာကယာ ခေါင်းငုံ့လိုက်ရသည် ။

‘စီစီကလည်း ကွယ် ...’

နောက်ပြီး မလုံမလဲ ရယ်မိသည် ။ ရှက်သော အရယ်လား၊
ဝန်ခံသော အရယ်လား။

‘ယုနော် မပြတ်မသား လုပ်မနေနဲ့ ။ ဆုံးဖြတ်စရာရှိရင်
ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်။ လုပ် စရာရှိရင် မြန်မြန်ထက်ထက်လုပ်။
ကိုယ်က မိန်းကလေး။ ဘဝအာမခံချက်ဆိုတာကိုလည်း ထည့် တွက်ဦး’

ယု အံ့အားသင့်သွားသည် ။ တွေဝေသွားသည် ။ စီစီသွင်ဆိုသည့်
မိန်းကလေးသည် ဘာဆိုဘာ မျှ အလေးအနက်မထားဘဲ
ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် မိန်းကလေးဟု ယု စွဲမှတ်ထားခဲ့၏။ ခုတော့
ယု ခေါင်းထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ်
စဉ်းစားနေသည့်အချက်ကိုပင် စီစီသွင်ကလည်း ပြောဆို နေပါပြီကော။
တစ်ခုသိသာသည် မှာ စီစီသွင်ကော ယုပါ ကိုကျော်သူဟူသော
အမည်ကို ရှောင်ရှား၍ ပြောနေမိကြ၏။

‘ဟုတ်တယ် စီစီရယ်၊ ယုလည်း အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာပါ။
ဆုံးဖြတ်ရလည်း ခက်နေတယ် လေ’

အသံတိမ်တိမ်ကလေးနှင့် ပြောဟန် ဆိုဟန်သည်
ရှုပ်ထွေးညစ်ညူးနေသည့် အတွင်းစိတ်ကို လှစ်ပြနေလေသည် ။

‘မေးသင့် မမေးသင့်တော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေးတော့မယ်နော်။
ယုကို ကိုဝင်းလွင်က တိတိ လင်းလင်း ဖွင့်ပြောပြီလား’

ယု မျက်လွှာကိုချကာ ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံ၏။ စီစီသွင် ပြုံးပြုံးကလေး
ဖြစ်သွားကာ ...

‘ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟင်’

လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြကာ နှစ်လကျော်ရှိပြီဟု
မပွင့်တပွင့်ဖြေသည် ။ ယု၏ ဟန်ပန်ကို ကြည့်လျက် စီစီသွင်
လွင်လွင်ကလေး ရယ်မောသည် ။

‘ယုကလည်း စီစီကိုများ ရှက်နေရပြန်ပြီ။ နှစ်လလောက်
ရှိနေတာတောင် ယု အဖြေမပေးရ သေးဘူး၊ ဟုတ်လား။ အံ့ပါရဲ့
ယုရယ်’

‘အို စီစီကလည်း နှစ်လဆိုတာ ဘာကြောသေးလို့လဲ’

‘နေပါဦး ယုနဲ့ ကိုဝင်းလွင်နဲ့ သိခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ အင်း
... ဘုရားကိုးဆူညက ဆိုတော့ ...’

စီစီသွင် မျက်လုံးကိုအပေါ်လှန်ပြီး ပြန်လည်ရေတွက်နေသည် ။
လက်ချောင်းကလေးတွေကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ချိုးနေသည် ။

‘ဒီနေ့ပါဆို ကိုးလနဲ့ ဆယ့်တစ်ရက်ရှိပြီ’

ယု၏ စကားသံကိုကြားရတော့ စီစီသွင် မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။
နောက်ပြီး ယု၏ ပခုံး ကလေးကို အားရပါးရ သိုင်းဖက်လိုက်ကာ

‘ဟင်း ကြည့်စမ်း။ ယုဟာကလည်း ဟင့်အင်းနော်၊ ဒီလိုတော့
မလုပ်နဲ့ နော်၊ ရှက်စရာကြီး။ ဇွတ်တိုးရင် စိတ်ဆိုးမှာ နော်လို့ ပါးစပ်က
တဖွဖွကန့်ကွက်ရင်း ပါးကလေးကိုတော့ ဟိုလူနှာခေါင်း နား
တိုးတိုးပေးနေသလို ဖြစ်နေပါရောလား’

‘ဟယ် ... စီစီရယ်၊ ကတ်သီးကတ်သတ်’

လူကြီးရှက်လျှင်ရယ်သည် ဟူသောဆိုစကားသည်
အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ယုက သက်သေထူ လိုက်လေ၏။

စနေည။

ယု၏ ဘဝကို ကဏ္ဍသစ်တစ်ခု ဖွင့်စေသည့်ည။ ယု၏
အတွေးတွေကို တိမ်းပါးတွေဝေစေ အောင် ဖန်တီးသည့်ည။

ထိုညက စီစီသွင်တို့ ဘုရားကိုးရှာအလှူသို့ မသွားဖြစ်ခဲ့လျှင်
ကောင်းသားဟု ယူ နောင်တ တွေးဖြင့် တွေးခဲ့မိ၏။

စီစီသွင်တို့ အိမ်သည် လူချမ်းသာများ နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက်မှာ ။
 ခြံနှင့်ဝင်းနှင့်။ ကျယ်ဝန်း သည် ။ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သည် ။

ဘုရားကိုးဆူညကတော့ ခြံထဲတွင် မီးရောင်စုံ
သွယ်တန်းထွန်းညှိထား၏။ စားပွဲတွေ ကုလား ထိုင်တွေ
ခင်းကျင်းထား၏။ စားပွဲတွေ ကုလားထိုင်တွေ၏၊
ထောင့်စွန်းတစ်နေရာတွင် စန္ဒရားကြီး တစ်လုံး။ စီစီသွင့်အစီအစဉ်က
ညဦးပိုင်းသည် လူငယ်တွေအတွက်။ ဘုရားကိုးဆူဆရာတွေ
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်းမပြုမီ လူငယ်တွေက ခြံထဲတွင်
ပျော်ပွဲဖွဲ့ကြမည်။

သို့ကြောင့် ယုတို့ အဖွဲ့လည်း အိမ်ပေါ်တွင် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည် နှင့် ခြံထဲဆင်းခဲ့ကြ၏။ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြသည် ။ ယုရယ်၊ သစ်သစ်ရယ်၊ ကိုစံတင်ရယ်။ တည်ခင်းလာသည့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို သုံးယောက်သား တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် စားကြ၏။

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲစားပြီး တော့ လိမ္မော်ရည်လာချပေးသည် ။ ယုက ကိုစံတင်နှင့် လှမ်းနေသည့် လိမ္မော်ရည်ပုလင်းကို ကိုစံတင် ဘက် တိုးပေးလိုက်သည် တွင် ကပ်လျက်စားပွဲမှ လူကို သတိထားမိသည် ။

သူက ယုကို ကြည့်နေ၏။ သူ့အကြည့်က ညှို့ညှို့ငင်ငင် စူးစူးစိုက်စိုက်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ ပြုံးတော့မယောင်ယောင်။

ယု ချက်ချင်း မျက်လွှာချလိုက်ရသည် ။
အစားအသောက်နှေးလှသော သစ်သစ်ကိုကြည့်ပြီး သစ်သစ် ဟင်းရည်ထည့်ပါဦးလားဟု စကားစရာက ပြောရသည် ။ သစ်သစ်က တော်ပြီ မမရယ်ဟု ပြန်ပြောသည် ကို အကြောင်းမဲ့ပြီးပြီး ကြည့်နေမိသည် ။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် သူတို့ စားပွဲဆီသို့ စီစီသွင်ရောက်လာသည် ။ စီစီသွင်က ယုတို့ ကိုနှုတ်မဆက် သေးဘဲ ဟိုဘက်စားပွဲမှ လူကို လှမ်းပြီးပြုလျက်

‘ဟော ကိုဝင်းလွင်၊ တစ်ယောက်တည်းပျင်းနေပြီလား။ လာလေ ဒီ စား ပွဲ မှာ ပေါင်းထိုင်လိုက် ပါလား။ လာပါ၊ အားမနာပါနဲ့ ။ စီစီအရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတွေချည်းပါပဲ။ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟောဒါက ကိုစံတင်၊ ဟောဒါက သစ်သစ်။ သူတော့ ယု။ စီစီနဲ့ ဂီတပန်းတိုင်မှာ သင်တန်းအတူ တက်ဖက်တွေပေါ့။ သူငယ်ချင်းတို့ ဟောဟိုမင်းသားကတော့ ကိုဝင်းလွင်တဲ့ ။ တောင်ပေါ်မြေမြင့်ဆီ က သူဌေးကလေးဆိုလည်း မမှားဘူးပေါ့’

စီစီသွင်က သူ့မူပိုင်ဟန်အတိုင်း ခပ်သွက်သွက်ခပ်မြူးမြူးကလေး မိတ်ဆက်ပေးတော့

‘ဟာ ... စီစီကလည်း ကွာ၊ သူဌေးမဟုတ်ရပါဘူး။ ဟုတ်ကဲ့၊

သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်နာမည် ဝင်းလွင်ပါ’

ဝင်းလွင် သူ့စားပွဲမှ ထကာ ယဉ်ကျေးပျူငှာ မိတ်ဆက်၏။
ညာဘက်လက်ကို ဆန့်တန်းပေး ကာ ကိုစံတင်နှင့်
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။

‘ဟုတ်သားပဲ ကိုဝင်းလွင်၊ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းမှာ ထိုင်နိုင်ပါတယ်။
တစ်ယောက်တည်းဖြစ် နေတော့ ပျင်းစရာကြီး’

ကိုစံတင်က အလိုက်သင့်အလျားသင့် လောကဝတ်စကားကို
ဆိုသည် ။ ဒီတော့ ဝင်းလွင်က

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ အတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးဆိုရင်
ကျွန်တော် ပြောင်းထိုင်ပါရ စေ။ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်ပေါ့ဗျာ။
ဖြစ်ပါတယ်နော်’

မျက်ခုံးတစ်ဘက်ကိုပင့်တင်လျက် မျက်လုံးအစုံက
ယုကိုစိုက်ကြည့်ရင်း မေး၏။ ယုရင်ထဲ တွင် နွေးကနဲ။ နှုတ်မှ မူ ဩ
... ရပါတယ်၊ ထိုင်ပါရှင်ဟု အသံကိုထိန်းကာ ပြောရသည် ။ ကိုစံတင်
ကလည်း လွတ်နေသည့်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ရွှေ့ရုံမျှ ရွှေ့ပေးသည် ။
ဝင်းလွင် ကုလားထိုင်ကို မ ရွှေ့ပြီး ဝင်ထိုင်၏။ ဝင်းပသောအပြုံးဖြင့်

‘ကျွန်တော်က တစ်ခါတစ်ခါမှ ရန်ကုန်ကို
ဆင်းဆင်းလာတာဆိုတော့ ရန်ကုန်မှာ အသိ အကျွမ်းနည်းတယ်ခင်ဗျ’

‘တော်စမ်းပါ ကိုဝင်းလွင်ရယ်၊ လျှို့မနေပါနဲ့ ။ ဒီလူတွေက
လျှို့နေရမယ့်လူတွေ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဟော စင်သီယာတောင်
စန္ဒရားတီးနေပြီ’

စီစီသွင် ခေါင်းကလေးကို ငဲ့စောင်းကာကြည့်၏။ စီစီသွင်ပြောသည့်

စင်သီယာဆိုသူက အနောက်တိုင်း တေးတစ်ပုဒ်ကို ဆိုတီးတီးနေသည်။ အသံကလေးက ချိုချိုအေးအေး ကြည်ကြည် မြေ။ နွေညဦးတွင် စန္ဒရားသံနှင့် တေးသီသံသည် ညွတ်နူးစွဲမက်ဖွယ် ကောင်းလေစွ။

‘မမစီရဲ့ သူငယ်ချင်းက တော်တယ်နော်။ စန္ဒရားကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆိုတီး တီးနိုင်တာပဲ’

တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်နေသည့် သစ်သစ်က ဝေဖန်ချက်ပေးတော့ ဝင်းလွင် နှစ်လိုစဖွယ် ပြုံး သည် ။

‘ဟုတ်တယ် ညီမရဲ့ ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုတီး တီးတတ်ဖို့ ဆိုတာ တော်ရုံလက်ကျမှန်ရုံနဲ့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်လည်း မယ်ဒလင်လေး မတောက်တခေါက်တော့ တီးပါ တယ်။ ခုလို ဆိုတီး တီးဖို့ ကြိုးစားကြည့်ဖူးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ပါးစပ်ဟလိုက်တာနဲ့ လက်က ရပ် သွားရော။ လက်က တီးကွက်ကို ဂရုစိုက်လိုက်တာနဲ့ ပါးစပ်က မဆိုနိုင်တော့ဘူး။ သိပ်ရယ်ရတာ’

သစ်သစ်ကိုကော ကျန်လူများကိုပါ ရည်ညွှန်းပြီးပြော၏။ နားထောင်နေသူအားလုံးမှာ ဂီတ နှင့်ယဉ်ပါးပြီးသူများ ချည်း။ ဒီတော့ ဝင်းလွင့်အတွေ့အကြုံကို စာနာတတ်ကြသည် ။ အားလုံးပင် သဲ့သဲ့ပြုံးကြသည် ။

စင်သီယာ၏ တေးသံသည် လွင့်ပျံလာပြန်၏။ ပရိသတ်အားလုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင် နေသဖြင့် သူတို့ ပါ အလိုအလျောက် စကားစ သိမ်းပြီးဖြစ်သွားသည် ။ စင်သီယာ ဆိုနေသည့်တေးမှာ ကမ္ဘာကျော် ရော့အင်ရိုးဘုရင် အဲလ်ဗစ်ပရက်စလေ၏ တေးတစ်ပုဒ်။ တေးအမည်က ‘သစ်သား အသည်း’။ ပရက်စလေ ဆိုနေကျသီချင်းတွေလို ဆူဆူညံညံကြီး မဟုတ်။ ပူပူလောင်လောင်ကြီး မဟုတ်။

နှလုံးသားနှင့်ပတ်သက်သည့် ခံစားချက် တေးတစ်ပုဒ်။

‘ဒီသီချင်းက ခေတ်ပေါ်သီချင်း မဟုတ်ဘူး တဲ့ ဗျ။
ဂျာမန်ခေတ်ဟောင်းတေးတစ်ပုဒ်ကို ပရက် စလေက ပြန်ဆိုထားတာလို့
ဖတ်ရဖူးတယ်။ တော်တော်လေးတွေ့ ကောင်းတယ်’

ဝင်းလွင် လေသံမျှဖြင့် ဖောက်သည် ချသောအခါ ကိုစံတင်က

‘ကိုဝင်းလွင်လည်း ဂီတ တော်တော်ဝါသနာပါပုံပဲ’

‘ဟာ ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ သိပ် ဝါသနာပါတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော်က ပါရမီ မပါဘူးဗျ။ ခု ခင်ဗျားတို့လို ဂီတအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့
တွေ့ရ ခင်ရတော့ ကျွန်တော့် ဝါသနာကလေးတွေ ပြန်ပြီး
နိုးကြွလာသလိုပဲ’

စင်သီယာ၏ တေးသံ ရပ်သွားပြီ။ စန္ဒရားနဲ့ နီးရာ စားပွဲများ ဆီမှ
စီစီသွင် ... စီစီသွင်ဟု ပွဲတောင်းသံများ ထွက်လာသည် ။

‘ဟော မမစီကို ပွဲတောင်းနေကြပြီ’

သစ်သစ် သတိပေးတော့ စီစီသွင် စန္ဒရားဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်
။ ပြီးတော့ ယုကို တစ်လှည့် ကြည့်သည် ။

‘အဲဒါမှ ဒုက္ခ။ ကိုယ်က ဆိုတီးလည်း မရဘူး’

အိမ်ရှင် စီစီသွင်အား ပွဲတောင်းသံတွေ ကြားရပြန်သည် ။ ဒီတော့
ကိုစံတင် မနေသာတော့။ စီစီသွင် အခက်အခဲကို
ကူညီဖြေရှင်းပေးရသည် ။

‘ကဲ ယုက ကူပေးလိုက်ပါကွယ်’

‘အို ... ကိုစံတင်ကလည်း ယု မဆိုချင်ပါဘူး’

နီထွေးသော မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့လွှဲကာ ပြော၏။
နောက်ဝင်းလွင်ကို လျှပ်နွယ်တစ်ပြက် မျှ စွေကြည့်၏။

‘ကဲပါ ယုရယ်၊ ယု မဆိုပါနဲ့ ။ စီစီ ဆိုပါ့မယ်။ ယုက စန္ဒရားပဲ
တီးပေး။ ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုတ်သားပဲ ယုက။ ကိုယ့်သင်တန်းသူချင်း ကူမှ ပေါ့။ ဒီညမှ ပဲ
ကျော်သူကလည်း ပါမလာ ဘူးကွာ’

စိတ်ပျက်သံတစ်ဝက်ဖြင့် ခပ်ညည်းညည်း ပြောလိုက်သော
ကိုစံတင်၏ စကားအဆုံးတွင် ယု ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး
ဖြစ်နေသည် ။

စန္ဒရားခုံသို့ ထအသွားတွင် အကြည့်တစ်ကြည့်သည် သူ့နောက်မှ
ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလာ လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ယု အလိုအလျောက်
သိနေ၏။

‘ဆရာမ အလုပ်အတွက် လျှောက်လွှာတင်လိုက်ပြီ ဆို’

‘ဟုတ်တယ်။ ကိုကျော် ဘယ်သူပြောလဲ’

‘စီစီသွင် ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနေ့က စီစီကို အဖော်ခေါ်သွားတယ်လေ’

‘ဟင်၊ ဘာလို့ ကိုယ့် မခေါ်လဲ’

မျက်လွှာကို ချလိုက်၏။ အကြည့်လွဲခြင်းသည်

သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အဖြေကို စဉ်းစား ရန် အချိန်ယူခြင်းဟု
ကျော်သူ သိသည်။

‘နေရာတကာ တတွဲတွဲဆိုတော့လည်း ...’

သွယ်သွယ်ဝေ့ဝေ့ ပြောနေခြင်းသည်
လိမ်လည်ရာရောက်မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ယု တိတိ လင်းလင်း
ဖွင့်ပြောသည်။

‘ဪ ...’

တိုးတိတ် နက်ရှိုင်းလွန်းလှသည့် ရေရွတ်သံ။ ဒီ ဩော်၏ နောက်တွင်
ကြေကွဲမှုတွေကပ်ငြိနေ မှန်း ယု နားလည်လိုက်၏။

‘ကိုယ်နဲ့ တွဲသွားရမှာ ကို ...’

ဆက်ပြောရမည့်စကားလုံးကို ရွေးမရဟန်ဖြင့် ရပ်နေသည်။

‘ကိုကျော်ရယ်၊ အတွေးမခေါင်စမ်းပါနဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ယု အနေနဲ့
အနေအထိုင်ကလေး နည်းနည်း ဆင်ခြင်ဖို့ လိုနေတာလည်း အမှန်ပါ’

မျက်လုံးဝင့်အကြည့်တွင် ကျော်သူမျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားသည်
ကို ယု တွေ့ရ၏။

‘ခုမှ ပဲ ယုရယ်’

‘ဟုတ်တယ်။ ခုမှ ပဲ ယုလည်း ဆင်ခြင်ဖို့ သတိရတော့တယ်။ ခုမှ ပဲ
အိပ်ရာက လန့်နိုးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအလန့်တကြားကြည့်မိတဲ့
သဘောပါပဲ။ တကယ်တော့ ယုက မိန်းကလေး မဟုတ် လား။
လောက အလယ်မှာ အမေမုဆိုးမနဲ့ မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း
နေရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒီတော့ ကိုယ့်စိတ်ဆန္ဒတွေကို

လွှတ်ချင်တိုင်း လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ’

အကြည့်ချင်း မဆိုင်မိအောင် ကြိုးစားရင်း
ကိုယ့်ဘဝအနေအထားကို အားတင်းကာ လှစ်ပြဲ ရသည်။ ။

‘ဒီလိုပြောလို့ ယုကို ယုန်ထင်ကြောင်ထင် မထင်ပါနဲ့ နော်’

‘ကိုယ် သဘောပေါက်ပါတယ် ယုရယ်’

သဘောပေါက်ပါသည် ဆိုသည့် စကားများကို ပြောနေမိသည့်တိုင်
ကျော်သူ့ရင်ထဲတွင် အမည် မသိ ဝေဒနာတစ်ရပ်သည် ခိုတွယ်စ
ပြုနေ၏။

အလှူတွင် တွေ့ပြီး အလှူမှာ ပင် စခန်းသိမ်းသွားလိမ့်မည်ဟု
အစက ထင်မှတ်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ့တွက်ဆချက် လွဲမှားပြီဖြစ်ကြောင်း
ဂီတပန်းတိုင်သို့ ဝင်းလွင် ရောက်လာမှ သိရတော့၏။

ဝင်းလွင်၏ အဆိုကတော့ ရှိရင်းစွဲဝါသနာသည် အလှူဉာဏ
ပြန်လည်ရှင်သန်လာခဲ့ ကြောင်း။ သို့ကြောင့် ဂီတ အငွေ့အသက်ကို
ခံစားချင်သောဆန္ဒတွေ နိုးကြွနေသဖြင့် ဂီတပန်းတိုင်သို့ စိစိသွင်နှင့်
အလည်လိုက်လာခဲ့ကြောင်း။

‘ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ ရဲ့ ဝိုင်းသားတစ်ယောက်လိုပဲ
သတ်မှတ်ပါနော်။ ကျွန်တော် က အမြဲလိုတော့ မလာနိုင်ဘူးပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်ရောက်တိုင်းတော့ လာခဲ့ပါရစေဗျာ’

ဝင်းလွင်က ကိုစံတင်ကိုညွတ်ပျောင်းစွာ တောင်းပန်စကားဆို၏။ ကိုစံတင်ကလည်း ဂီတ ပန်းတိုင်သည် ဂီတဝါသနာရှင်များအား အချိန်မရွေး ရင်ဖွင့် ကြိုဆိုနေကြောင်း တုံ့ပြန်ဖိတ်ခေါ်သည် ။

ယုကတော့ သူတို့ စကားဝိုင်းဘက်သို့ လှည့်မကြည့်။ စန္ဒရားခုံတွင် ထိုင်ကာ တေးထပ်တစ်ပုဒ် ကို တီးကွက်စိပ်စိပ်ဖြင့် စမ်းနေ၏။ သို့တိုင် သူ့စိတ်တွေသည် စကားဝိုင်းဆီသို့ တစ်ချက် တစ်ချက် ပျံ့လွင့်သွား၏။ နောက်ပြီး ဒီနေရာ ဒီဌာနသို့ ဝင်းလွင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လိုက်လာခြင်းသည် ဝင်းလွင် ပါးစပ်က ရွတ်ဆိုနေသည့် အကြောင်းပြချက်များ နှင့် မည်သို့မဆ မပတ်သက်ကြောင်းကို မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ ထိုးထွင်း သိမြင်စိတ်က တိုးတိုးကလေး ပြောပြနေ၏။

သို့ဆိုလျှင် ဝင်းလွင် ဘာကြောင့် ဂီတပန်းတိုင်သို့ လာသနည်း။

ထွက်ပြီးသားအဖြေကို စိတ်ထဲမှာ ပင် ရဲရဲမတွေးဝံ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှည့်စားနေမိသည် ။ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ညာနေမိသည် ။ အေးလေ၊ သူပြောသလို ဂီတဝါသနာပါလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့ ဟု ဖြေတွေး တွေးမိသည် ။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာသောအခါ ယု၏ အိမ်သို့ ဝင်းလွင် ရောက်လာသည် ။ စီစီသွင်ကို အဖော်ခေါ်လာသည် ။

မြေနီကုန်းရှိ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်သို့ သွားရင်း လမ်းကြိုသဖြင့် စီစီသွင်နှင့်အတူ လာ ရောက်လည်ပတ်ရကြောင်း ဝင်းလွင်က ခရီးရောက်မဆိုက် ရှင်းပြ၏။ အမေးမရှိဘဲ အဖြေပေးနေ ခြင်းသည် စိတ်၏ မလုံခြုံမှုကို ဝန်ခံရာရောက်ကြောင်း ယု သဘောပေါက်လိုက်၏။

‘အလှူညက ယုတို့ နှစ်ယောက် မြတ်ပန်းခွေသီချင်းကို ဆို တီး

သွားတာ ကျွန်တော်ဖြင့် နားစွဲနေမိတယ်ဗျာ။ စီစီကလည်း အဆိုပိုင်တယ်၊ ယုရဲ့ လက်သံကလည်း ညက်နေတာပဲ။ အပေး အယူ သိပ်မျှတယ်။ တကယ့်ပညာသည် ကြီးတွေ အတိုင်းပဲ’

‘အမယ်လေး လေး၊ ပညာသည် ကြီးတွေနဲ့ တော့ မနှိုင်းပါနဲ့ ရှင်။ မတန်မရာတွေ ဖြစ်ကုန် ပါမယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က တစ်ဆရာထဲ တပည့်တွေမို့ပါ။ တော်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး’

ယုက လက်ကလေး ကာ၊ ခေါင်းကလေး ခါရင်း နှိမ့်ချ စကားဆို၏။ စင်စစ် သူတို့ နှစ်ယောက် သည် ဝင်းလွင် မြှောက်သလောက်လည်း မတော်ပါ။

‘ယုရဲ့ လက်သံက ညက်တာတော့ ပြောမနေနဲ့ ။ ဆရာ ဦးတင်မောင်က သင်တန်းသားတွေ ထဲမှာ ကိုကျော်သူ တစ်ယောက်ကလွဲရင် ယုကို အားအရဆုံးပဲလို့ ဖွင့်ပြောတာ’

စီစီသွင်၏ ထောက်ခံစကားကြောင့် ဝင်းလွင် အားတက်သွားလေသလား မသိ၊ ယုကို ချီးမွမ်း ခန်း ဆက်ဖွင့်နေပြန်သည် ။ နောက်ဆုံးတွင် မှ

‘ယုရဲ့ အနုပညာကို တန်ဖိုးထားလို့ ပြောနေတာပါဗျာ၊ ရင်ထဲက စကားတွေပါ။ နောက်ပြီး ယုရဲ့ အနုပညာမာနကလေးကိုပါ ကျွန်တော် လေးစားမိတာပါ’

ဒီတော့ အံ့ဩ တွေဝေရိပ်လွှမ်းသည့် မျက်နှာဖြင့် ယုက

‘ဟင် ဒါတော့ ကိုဝင်းလွင် မှားပြီထင်တယ်။ ကျွန်မ မာနမထားတတ်ပါဘူး။ အနုပညာမာန ထားရလောက်အောင်လည်း ကျွန်မက အနုပညာသည် ကြီးမဖြစ်သေးပါဘူး ကိုဝင်းလွယ်ရယ်’

‘ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ အလှူညက စီစီကို ပွဲတောင်းနေကြတော့ စီစီတစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက် နေတယ်။ ကိုစံတင်က ယုကို ကူဖို့ ပြောတယ်။ ယုက ငြင်းတယ်။ ဒီတော့ ကိုစံတင်က သင်တန်းသူ ချင်း ကူမှ ပေါ့တဲ့ ။ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ဒီညမှ ပါမလာဘူး တဲ့ ။ အဲဒီစကားလည်း ကြားရော ယုလည်း နေရာက ထတော့တာပဲ။ အဲဒါ ဘာ မှ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုစံတင်က ယုရဲ့ အနုပညာမာနကလေး ကို ထူပေးလိုက်တာပဲပေါ့’

ဝင်းလွင်သည် လူတစ်ယောက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ် လေ့လာကာ မိမိ အလိုဆန္ဒ ပြည့် မြောက်အောင် သိမ်းသွင်းရာ၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာကြောင်း ယု သိခဲ့ရလေသည် ။

(၃)

‘ရက်ပေါင်း ၁၁၃၃ ရက် တိုင်တိုင် အခွန်ရှည်ခဲ့တဲ့
ချစ်ဘဝကလေးဟာ ဒီနေ့ တစ်စစီ တစ်မြှာစီ ကြေမှု
ပျက်စီးသွားပြီပေါ့ဗျာ’

ခြောက်ကပ်လှစွာသော အသံ။ အသက်ကင်းမဲ့လှစွာသော အသံ။
ကြေကွဲမှုအရှိန်သည် မျက်နှာပေါ်တွင် အရိပ်ထင်နေ၏။ သောက်လက်စ
စီးကရက်ကို မြေပြင်ပေါ် ပစ်ချပြီး ဖိနပ်ဖြင့် နင်း ချေလိုက်၏။
ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ထသွားကာ အပြင်သို့ ငေးမောနေ၏။

ပြတင်းဘောင်ပေါ်တွင် တံတောင်နှစ်ဘက် ထောက်ထားသည် ။
ခပ်ကိုင်းကိုင်းဖြစ်နေသည့် ကျော်သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း ကိုစံတင်
သက်ပြင်းချမိသည် ။ နောက်ပြီး လက်ထဲမှ သတင်းစာကို တစ်ကြိမ်
ထပ်ကြည့်သည် ။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း။
မောင်ဝင်းလွင်နှင့်ယု။

‘စိတ်မကောင်းဘူး ကျော်သူရာ။ မင်း ဒီကိစ္စတွေ ငါ့ကိုလည်း ဘာမှ
တိုင်တိုင်ပင်ပင်မရှိခဲ့ပါ လား’

ဟုတ်သည် ။ တကယ်ဆို တိုင်ပင်ခဲ့ဖို့ ကောင်းသည် ။ ကျော်သူနှင့်
ကိုစံတင်သည် ညီအစ်ကို ဆိုလည်း ဟုတ်သည် ။ သူငယ်ချင်းဆိုလည်း
ဟုတ်သည် ။ တစ်ဆရာတည်း တပည့်တွေဆိုလည်း ဟုတ်သည် ။

ဂီတပန်းတိုင်တွင် ဆရာဦးတင်မောင်ရယ်၊ ကိုစံတင်ရယ်၊ ကျော်သူရယ်။
ဒီသုံးယောက်ပဲ ရှိသည် မဟုတ်လား။ ဘာမဆို ဒီသုံးယောက်
တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းခဲ့ကြသည် ။ ခုလို ချစ်ရေးကြိုက်ရေးကိစ္စ မျိုးကို
ဆရာဦးတင်မောင်အား မတိုင်ပင်ချင်ထားတော့၊ သူ့ကိုတော့
တိုင်ပင်သင့်သည် ဟု ကိုစံတင် ယူဆမိသည် ။

‘မတိုင်ပင်တာက မတိုင်ပင်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။
တိုင်ပင်နေလည်း ထူးခြားလာမှာ မဟုတ်လို့ ။ ခင်ဗျားပါရောပြီး
စိတ်ညစ်နေရမှာ စိုးလို့ ’

ကျော်သူ လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှင်းလင်းချက်ထုတ်သည် ။
သူ့ရှင်းလင်းချက်သည် ပြည့်စုံခိုင်လုံမှု မရှိဟု ကိုစံတင် ယူဆ၏။

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ။ ဒီလောကမှာ ကျောချင်းကပ်စရာဆိုလို့
မင်းရယ် ငါရယ် ဆရာရယ်ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။ ဆရာကတော့
လူကြီးမို့လို့ ဒီကိစ္စမျိုး မပြောချင် နေပါ။ ငါ့ကိုတော့ ပြောသင့်
တာပေါ့ကွ။ အေးအတူ ပူအမျှသမားတွေပဲဟာ၊ ဝမ်းသာစရာရှိလည်း
အတူ ဝမ်းနည်းစရာရှိလည်း အတူ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။ နောက်ပြီး
ငါကလည်း မင်းတို့ နှစ်ယောက် အဆင်ပြေနေတယ်ပဲ အောက်မေ့တာ။
ယုကလည်း ဒီလို ...’

ကိုစံတင် စကားရပ်သွားသည် ။ ဆက်ပြီး ပြောမထွက်။ ဆက်ပြီး
မပြောရက်။ သူသည် ယုကို ညီမငယ်တစ်ယောက်နှယ် ခင်တွယ်ခဲ့သည်
။ ဆရာဦးတင်မောင်၏ တပည့်တွေထဲတွင် အလားအလာ
ရှိသူတစ်ဦးအဖြစ် အားထားမိသည် ။
ကျော်သူနှင့်ပတ်သက်လာသောအခါ ထပ်ဆင့် သံယောဇဉ်တွယ်
ခဲ့ရသည် ။ နောက်ပြီး ယုသည် တချို့မိန်းကလေးတွေလို ပပလွှားလွှား

မဟုတ်။ လျှပ်ပေါ် လော်လီသူ မဟုတ်။ ဣန္ဒြေရှိသည် ၊ သိက္ခာရှိသည် ။
အေးဆေးသည် ။ ဒီမိန်းကလေး၏ အချစ်ကို ရယူနိုင်သည့် အတွက်
သူ့ မှာ ကျော်သူကိုယ်စား ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူနေရသေးသည် ။ ယုလို
မိန်းကလေးမျိုးသည် သစ္စာတရား ကို ထိန်းသိမ်းရာ၌ လက်ဖဝါးလို
ကျင့်ကြံမည့် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ဟု ကိုစံတင် ယုံကြည်ထားခဲ့ သည်
။ သို့ဖြစ်စေကာမူ ...

ကျော်သူ ချာကနဲ လှည့်ပြီး ကိုစံတင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။
ငယ်နုသောမျက်နှာသွယ် သွယ်သည် နှစ်ပေါင်းများ စွာ ရင့်အိုသွားသည်
နယ်။

‘ယုကို သစ္စာဖောက်သူလို့ စွပ်စွဲမလို့ လား ကိုစံတင်။ သူ
သစ္စာမဖောက်ခဲ့ရှာပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ... အင်း ... သစ္စာလည်း
မရှိခဲ့ပါဘူးလေ’

ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေသည့် ကိုစံတင် သွင်ပြင်သည်
ပဟေဠိဆန်လွန်းသည့် ကျော်သူ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို
နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိမှန်း သိသာနေ၏။

‘သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ ပြောတယ်’

ဒီတစ်ကြိမ်မူ အံ့ဩစိတ်ကို မမျိုသိပ်နိုင်တော့ဘဲ ဟေ ဟု
ရေရွတ်သည် ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က လက်မထပ်နိုင်သေးတဲ့
အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်’

‘ဟင်၊ မင့်ဟာကလည်း ’

မအီမလည်ကြီးဖြစ်နေသည့် ကိုစံတင်ကို ကျော်သူ ပြုံးကြည့်သည် ။

အပြီး မည်ကာမတ္တမျှ သော အပြီး။

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပြောမလို့ မဟုတ်လား’

‘ဟ ပြောသင့် ပြောရမှာ ပေါ့ကွ။ မင့်ဟာက မိန်းကလေးက ကမ်းလှမ်းလာတာကိုများ ...’

‘ကိုစံတင်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေကို ခင်ဗျားလည်း သိသားနဲ့ ။ ကျွန်တော့် အနေ အထားဟာ မိန်းမတစ်ယောက် လက်ထပ်ယူလောက်အောင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလား၊ ကဲ ပြောစမ်း ပါဦး’

‘ဒါတော့ကွာ၊ မင်း သူ့ကို တကယ်ချစ်ရင် ယူရဲရမှာ ပေါ့’

‘ကျွန်တော်က မယူဘူးလို့ တစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘူး။ အချိန်စောင့်ပါလို့ ပဲ ပြောတာပါဗျာ’

‘မိန်းကလေးဘက်ကလည်း စဉ်းစားဦးမှ ပေါ့ကွ။ မင်းတို့ ချစ်သူဘဝရောက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘ဪ ... ၁၁၃၃ ရက်ရှိပါပြီဆို’

‘ဟေ့ကောင် ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါကွာ။ ၁၁၃၃ ရက်ဆိုတော့ ... အဲ ... ဟ ... သုံးနှစ်တောင် ကျော်နေပြီပဲ’

‘အေးလေ၊ သုံးနှစ်ကျော်ရင် မယူမနေရ၊ ယူကို ယူရမယ်လို့ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းထားလို့ လား’

‘ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝေဖန်မယ်ကွာ။ အဲဒါကတော့ မင့်ဘက်က တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန် လွန်းတယ်ကွ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို မင်း မစာနာရာရောက်တယ်။ ငါတော့ အဲဒီလိုပဲ မြင်တယ်’

ကိုစံတင့် စကားလုံးများ သည် ကျော်သူ့ရင်ကို လှုပ်ခါသွားစေ၏။
ရင်အလှုပ်နှင့် မျက်နှာ အနွမ်း မည်သို့မည်ပုံ
ပတ်သက်ဆက်နွှယ်နေပါသနည်း။

ကျော်သူ့ အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထား၏။ လက်ချောင်းကလေးများ
သည် စန္ဒရားခလုတ် ကလေးများ ပေါ်တွင် မရပ်မနား ပြေးလွှားလျက်။
သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် ယိမ်းထိုးနေ၏။ ဘယ်မှ ညာသို့။ ညာမှ ဘယ်သို့။
မုန်တိုင်းထန်နေသည့်အသံ။ မိုးသီးမိုးပေါက်များ ကြွေနေသည့် အသံ။

သူ့ဂီတသံသည် သူ့ရင်တွင်းမှ ပွင့်အန်ထွက်လာသည့်
ဒေါသမုန်တိုင်း။ သူသည် တေးတစ်ပုဒ် ကို တီးခတ်နေခြင်းမဟုတ်။
ရင်တွင်းခံစားချက်များကို ဂီတအဖြစ်ပြောင်းဖွဲ့ဖန်ဆင်းနေခြင်း။

ဂီတအဟု နံသည် သူ့ကို ဖမ်းစားထားသည် ။ ဂီတအလျဉ်တွင်
မျောပါနေသည် ။

သူ့ဘေးတွင် သက်ရှိလူသားတစ်ဦး ရောက်ရှိနေသည် ကိုပင် မသိ။
သတိမထားမိ။

လက်ချောင်း ဖြူဖြူသွယ်သွယ်ကလေးများ သူ့လက်မောင်းပေါ်သို့
ညင်သာစွာ ကျရောက် လာသည် ။ မိုးစဲသွားသည် ။ မုန်တိုင်းသံတွေ
တန့်သွားသည် ။ မိုးခြိမ်းသံတွေ ပျောက်သွားသည် ။

ဖြည်းလေးစွာ မော့ကြည့်၏။ မျက်လုံးအစုံသည် နာကျည်းမှုများ ဖြင့်
ရဲရဲနီနေ၏။ သွေ့ခြောက်သော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့လျက်။

အရယ်အပြုံးဖြင့် နှုတ်မဆက်ဖြစ်။ နှုတ်ဟစကားဖြင့် လောကဝတ်
မပြုမိ။ ငေးကြည့်နေ သည် ။ ငိုကြည့်နေသည် ။ သူ့ရှေ့တွင်
လူတစ်ယောက် ရှိမနေသည့်အလား။ မမျှော်မှန်းနိုင်သော
အနာဂတ်ဆီသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေသည့်အလား။

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် တက်ကြွမှုတွေ မတွေ့ရ။ ပျော်ရွှင်မှုတွေ
ငုပ်လျှိုးနေသည် ။

‘ယုကို ထိုင်ပါဦးလားလို့ တောင် ပြောဖော် မရတော့ဘူးလား’

ရင်တွင်းခံစားချက်ကို အသံတွင် မထင်ဟပ်စေရန် ထိန်းပြောသည် ။
သွယ်နွဲ့သောလက်ကို ကျော်သူ့ လက်မောင်းပေါ်မှ ရုတ်လိုက်သည် ။

ကျော်သူ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ကွေးညွတ်သွားသည် ။

‘ဘယ်တုန်းကများ အဲဒီလို ဟန်စကားတွေ ပြောဖူးလို့ လဲ ယု။
အဲဒီလိုစကားမျိုးတွေ ပြောရ လောက်တဲ့ အထိ ယုနဲ့ ကိုယ်နဲ့ က
စိမ်းသွားကြပြီလား’

ယု ခွန်းတုံ့စကားမဆို။ အောက်နှုတ်ခမ်းကလေးကို
ဖိကိုက်ထားသည့် သွားဖြူဖြူကလေး တွေက အထင်းသား။
မျက်လွှာချထားသည် ။ ခေါင်းငုံ့ထားသည် ။ ရှည်သွယ်ပျော့ပျောင်းသည့်
လက် ချောင်းကလေးများကို ဆုပ်လိုက်၊ ဖြန့်လိုက်။

တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ဒီလက်ချောင်းကလေးတွေကိုပင် ဆုပ်ကိုင်
ယုယခဲ့သည် ။ ဒီလက် ချောင်းကလေးတွေမှ ပေါက်ဖွားလာသည့်
အနုပညာတွေကို ချီးကျူးခန်းဖွင့်ခဲ့သည် ။ ခုတော့ ဒီအခွင့်
အရေးမျိုးတွေ မရှိတော့ပါတကား။

ဒီအတွေးနှင့် ဒီအသိက ကျော်သူ့ရင်ကို လှိုက်မောစေ၏။

အကြည့်သည် လက်ချောင်းကလေးတွေဆီမှ မျက်နှာဆီသို့
ရွေ့လျားသွားသည် ။ သြော် ... သူ့ မျက်နှာကလေးလည်း
ညှိုးချိုးနေပါကလား။ ရွဲလည်သော မျက်လုံးအစုံသာ ပကတိ
အရွယ်အစား အတိုင်း ကျန်တော့သည် ။ သို့တိုင် မျက်နှာကလေးက
နုပျိုဆဲ။ လှပဆဲ။

ကျော်သူရင်တွင် မုန်တိုင်း ထန်လာပြန်သည် ။ ချစ်သည့်စိတ်တွေ၊
တွယ်တာသည့်စိတ်တွေ ...။ နောက်ပြီး ဒေါသတွေ နာကျည်းမှုတွေ ...။

ဆတ်ကနဲ မတ်တတ်ရပ်၏။ ယုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၏။ ယု၏
ပခုံးကလေးကို ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ဆွဲကိုင်၏။ နောက် ရင်ခွင်ထဲသို့
ဆွဲသွင်းလိုက်၏။ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ပေါက်ဖွားလာသည် မှာ
ပြင်းထန်သော အတွေ့။ ပေါက်ကွဲသော အနမ်း။

သွယ်နွဲ့သောလက်ကလေးများက ရင်ကို ဖွဖွမျှ တွန်းထားသည် ။
ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည် စများ ။ နွမ်းလျသော အသံသဲ့သဲ့သည်
ရှိုက်သံထွေးလျက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

‘ဘဝခြားနေပြီ ကိုကျော်ရယ်’

ဆိုနစ်သည့် လေသံသည် ဒီမျှသာ။ နောက်တော့ ဆင့်ကဲရှိုက်သံတွေ။
သွင်သွင်စီးသော မျက်ရည်တွေ။

‘ယု ... ယုရယ် ...’

နှုတ်ဖျားမှ တိုးညှင်းစွာညည်းရင်း တွယ်ဖက်သည့် လက်ကို
သူ့ပခုံးပေါ်မှ ဖြေလျှော့လိုက်ရ သည် ။ စိတ်ရိုင်းတွေကို ချွန်းအုပ်ရသည်
။ ပုံမှန်အနေအထားသို့ အလျင်ရောက်သူက ယု။

‘သူငယ်ချင်းဘဝနဲ့ ပဲ နှစ်သိမ့်လိုက်ပါတော့ ကိုကျော်ရယ်’

ရှိုက်သံစဲစ စကားသံကြောင့် ကျော်သူ ဆတ်ကနဲ တုန်သွားသည် ။
လူချင်း ခွာလိုက်၏။ ယုမျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၏။

‘ဩ ... သုံးနှစ်လုံးလုံး အသည်းနှင့်အောင် ချစ်လာခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူကို
ခုချက်ချင်း သဘော ထားပြောင်းပြီး သူငယ်ချင်းလို ဆက်ဆံရမယ်။
ဟုတ်လား။ ဒီလိုသဘောထားမျိုးကို ယုက အလွယ်
တကူထားနိုင်ပေမယ့် ကိုယ် မထားနိုင်ဘူး ယု။ ကိုယ့်အသည်းက
အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့ အသည်းမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ
ချစ်တယ်။ တစ်ခါချစ်တဲ့ သူဟာလည်း တစ်သက်လည်း ကိုယ့်ချစ် သူပဲ။
ဒီတော့ ...’

ကျော်သူစကားများကို မျက်ရည်လူးသောအပြုံးဖြင့် နားထောင်သည်
။ သူ့အပြုံးက လှောင် ပြုံးလိုလို၊ မဲ့ပြုံးလိုလို။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှ
ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် သရော် လှောင်ပြောင်မှု မြားကလေး များက
ကျော်သူနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ပိတ်သွားစေ၏။
ဒီအကြည့်ကလေးတစ်ကြည့်ကပင် ကျော်သူ စသကားတွေ၏ တန်ဖိုးကို
သုညအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးလိုက်၏။

‘ကိုယ့်ဘဝခရီးဖော်ကို သတ်မှတ်ရွေးချယ်ထားတဲ့ ချစ်သူတစ်ဦးကို
ဘယ်မိန်းကလေးကမှ ဒီလို စိမ်းစိမ်း ပြတ်ပြတ်ကြီး မဆက်ဆံချင်ပါဘူး
ကိုကျော်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတွေက ဒီလို ဆက်ဆံ ရအောင်
ဖြစ်လာတယ်လေ။ ဒီအခြေမျိုး ရောက်အောင်လည်း ကိုကျော်ပဲ
ဖန်တီးလိုက်တာ မဟုတ် လား။ ယုက ဘာမှ ဖန်တီးနိုင်တဲ့ သူ
မဟုတ်ပါဘူး။ ယုက မိန်းကလေးပါ’

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ယု၏ လေသံသည် မာယောင် ထန်ယောင်။
ပြော ဟန် မှာ ရင်ကိုချီလျက်။ ခေါင်းကို မော့လျက်။ တဘက်လူကို

စိန်ခေါ်နေသည့်အလား။

‘ယု ဆိုလိုတာက ကိုယ် လက်ထပ်မယူနိုင်လို့ တခြားလူကို လက်ခံလိုက်ရတဲ့ သဘောပေါ့ လေ’

‘မဟုတ်လို့ လား’

‘ဒီမယ် ယု၊ ကိုယ်က လက်မထပ်ပါဘူးလို့ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ပြောတာက အချိန်စောင့်ပါဦး၊ ကိုယ်တို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်တဲ့ အခါကျမှ အတူနေကြရ အောင်လို့ သာ ပြောခဲ့တာပါ’

ဖြူဖျော့နေသည့် မျက်နှာသည် ပန်းသွေးရောင်ဘက်သို့ လှသွားကာ

‘တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အသက်ပေးပြီး ချစ်ပါတယ်လို့ ကြွေးကြော်ထားတဲ့ ချစ်သူနှစ် ဦးဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲကြဖို့ ကိစ္စမျိုးကျမှ သတ္တိကြောင် မနေသင့်ဘူးလို့ ယူဆတယ် ကိုကျော်’

‘ဒါပေမဲ့ အချိန်အခါဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေ။ အချိန်အခါ မသင့်မီ အလောတကြီး လုပ်လိုက် မိတဲ့ အလုပ်မျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်သင့်သလောက် မအောင်မြင်ဘူး။ ဥပမာ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုတာကိုပဲ ကြည့်။ ဝါးတစ်ချက်စာ စောင့်ပြီးမှ ဝင်ဆိုရမယ့်နေရာမှာ မစောင့်ဘဲ ဝင်ဆိုကြည့်ပါလား။ အဲဒီသီချင်းရဲ့ အရသာ ပျက်သွားမှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲဘဲ။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ လည်း ဒီလိုပဲပေါ့ ယုရယ်’

‘ဟင်း ဟင်း၊ ကိုကျော် ဆိုလိုတာက ကိုကျော်ကို ချစ်ရင် ကိုကျော် အောင်မြင်မှုရတဲ့ နေ့အထိ ကိုယ့်စရိတ် ကိုယ်စားပြီး စောင့်ပေါ့

ဟုတ်လား။ အောင်မြင်တဲ့ နေ့ဆိုတာကတော့ ငါးနှစ်ဖြစ်ချင်ဖြစ် မယ်၊ ဆယ်နှစ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ပေါ့။ ကိုကျော် စိတ်ကျေနပ်တဲ့ နေ့ကျမှ ဟေ့ ... ယု၊ လာခဲ့တော့ဆိုပြီး လက်ဖြောက်တီး ခေါ်လိုက်မယ်ပေါ့။ ဒီတော့မှ ယုက ကိုကျော် ရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်။ ကိုကျော်နဲ့ လက် ထပ်။ ဟားဟား။ ဒီအစီအစဉ်မျိုးပေါ့။ ဟုတ်လား။ ဒီအတောအတွင်းတော့ စိတ်ရှည်ရှည် ဇွဲရှိရှိနဲ့ စောင့်၊ မစောင့်နိုင်ရင် သွားပေါ့လေ။ ဒါမျိုးကို လိုက်လျောမှ ကိုကျော်ကို တကယ်ချစ်တယ်လို့ ယူဆ တယ် မဟုတ်လား’

ဖြူနုသောမျက်နှာသည် ဒေါသဖြင့် ရဲရဲနီနေ၏။
နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန် လျက်။

‘အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်ကိုကျော်။ ယုက သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကိုကျော် မျှော်မှန်းထားသလောက် မရင့်ကျက်တာ၊ သဘောထား မကြီးနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

အပြင်ဘက် လမ်းမပေါ်တွင် ကားတွေ တဝေါဝေါအော်မြည်ရင်း ဖြတ်ပြေးသွားကြသည် ။ သင်တန်းချိန် မတိုင်သေးသဖြင့် သင်တန်းသားတွေ ရောက်မလာသေး။ ဆရာဦးတင်မောင် မရှိ သဖြင့် တော်သေးသည် ။ ကိုစံတင်ကတော့ အရေးမကြီး။ ယု ရောက်လာကတည်းက အလိုက်သိစွာ ရှောင်ထွက်သွားပေပြီ။

ရင်ထဲမှ ခံစားချက်များကို ရေကာတာ ကျိုးပေါက်သည့်နှယ် ဒလဟောသွန်ချနေသည့် ယု။ စကားနည်းသော၊ အေးဆေးသော ယု။ ကျော်သူကို ချစ်သူလို တစ်မျိုး၊ ဆရာလိုတစ်သွယ်၊ မြတ်နိုး ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် ယု။ ခုတော့ နုနယ်သိမ်မွေ့သည့် ယုနဲ့သူငယ်လေးသည် ပါးပျဉ်းထောင်ပြနေသည့် မြွေဟောက်မကလေး ဖြစ်နေချေပြီ။

‘အရည်အသွေးလည်း ပြည့်၊ ဘဝရည်မှန်းချက်လည်း

သိပ်မြင့်မားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တွေရဲ့ ဘဝခရီးဖော် မိန်းမသားတွေဟာ သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိဖို့ ၊ ဇွဲရှိဖို့ ၊ သိတတ်လွန်းဖို့ သိပ်လိုအပ်ပါတယ် ကိုကျော်။ သူတို့ ဘဝဟာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးတွေရဲ့ အဖြည့်ခံ သက်သက် ဖြစ်ရတာပါ။ စကား လှလှ သုံးရရင်တော့ ပါရမီဖြည့်ဘက်ပေါ့လေ။ ပါရမီရှင်ကြီးတွေ အောင်မြင်မှုသရဖူဆောင်းနိုင်ဖို့ အတွက် ပါရမီဖြည့်ဘက်တွေက ကျုံးရုန်းဖြည့်ဆည်းပေးကြရတာပါ’

ယု စကားရပ်ပြီး ကျော်သူကို ကြည့်၏။ ကျော်သူ တွေဝေနေသလား၊ ချေပဖို့ စဉ်းစားနေသ လား မသိ။ ငြိမ်တိတ်နေသည် ။ ငိုငိုနေသည် ။

‘ပါရမီရှင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေကတော့ ဒီလိုအလုပ်အကျွေးမပြုလည်း သူတို့ လျှောက်မယ့် လမ်းကို တစိုက်မတ်မတ် လျှောက်မှာပဲ ယု။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ အောင်မြင်တာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အောင်မြင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အိမ်သူတွေရဲ့ ဘဝကို ကိုကျော် စာနာ ကြည့်ဦးလေ။ ယုက ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို ပုတ်ခတ် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမသား တွေဘက်က ကြည့်ပြီး ပြောနေတာ။ တစ်ခြားဘယ်ထောင့်ကမှ မကြည့်နဲ့ ၊ လောကီရေး ရှုထောင့်ကပဲ ကြည့်။ ဇနီးသည် တစ်ယောက်ရဲ့ ရှုထောင့်က ကြည့်စမ်းပါ။ အိမ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု၊ ကြည်နူးမှုမျိုးကို ဘယ်တော့မှ ပြည့်ပြည့်ဝဝမရဘူးမှတ်ပါ’

‘ဒါပေမဲ့ လောကအကျိုးကို ပါရမီရှင်တွေနဲ့ အတူ အိမ်သူတွေက တစ်ဖက်တစ်လမ်း တစ်ထမ်းတစ်ရွက် ပါဝင်ကူညီတယ်လို့ ကော ပြောလို့ မရဘူးလား ယု’

ဒီတော့ ယု ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည် ။
ကျော်သူမျက်လုံးဝိုင်းသွားသည် ။ ယု တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ ဒီပုံမျိုးဖြင့်
မရယ်ခဲ့စဖူး။

‘ပြောလို့ ရပါတယ် ကိုကျော်၊ ပြောလို့ ရပါတယ်။ ကိုကျော်
ပြောသလို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီအားဖြည့်တယ်ပဲ ပြောပါ။
ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူက အသိအမှတ်ပြုသလဲ။ ဘယ်သူဖော်ထုတ်ဖို့
သတိရသလဲ။ နောက်ဆုံးကျတော့ သမိုင်းတွင် ရစ်တာက
အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးတွေပါ။ အိမ်သူသက် ထား တော်လွန်းလို့
ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်နိုင်တာပါလို့ ဘယ်သူကမှ
စာမဖွဲ့ကြပါဘူး’

‘အဲ ... ယုကတော့ သူတို့လို ပါရမီထူးတဲ့ မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး
ကိုကျော်ရေ။ ယုက သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ဘဝကို
ရိုးရိုးလေးပဲ မျှော်လင့်ချင်တယ်။ အိမ်ကလေးတစ်လုံးမှာ ကိုယ့် ချစ်သူနဲ့
၊ သားတွေသမီးတွေနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ဆိုးအတူ ကောင်းအမျှ
နေသွားချင်တယ်။ ယု နားလည်တာက ကိုယ့်ယောက်ျားကို ချစ်မယ်၊
ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ချစ်မယ်၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် ကို ချစ်မယ်။
ညံ့တယ်လို့ ဆိုချင်ဆို၊ စောစောက
ပြောသလိုပါရမီဖြည့်ဘက်သက်သက်တော့ မဖြစ် ချင်တာ အမှန်ပဲ’

မပြောစဖူးစကားတွေ စဉ်ဆက်မပြတ် ပြောလိုက်ရသဖြင့်
မောပန်းသွားဟန် နားနေသည် ။ ခေါင်းကို ငုံ့ထား၏။ ထိုင်နေသော
ခုံတန်းကို လက်ညှိုးကလေးဖြင့် ဟိုခြစ် ဒီခြစ် လုပ်နေ၏။

‘ကိုယ်ပြောမယ် ယု၊ သာမန် အခြေအနေမျိုး ဆိုရင်တော့ ယုရဲ့
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို ဖျက်လိုက်ပါ။ ကိုယ်နဲ့ ပဲ

လက်ထပ်ပါတော့လို့ ပြောမိမှာပဲ။ ယုကလည်း အဲဒီလို ပြောစေချင်တယ် မဟုတ်လား။ မပြောဘူး ယုရဲ့၊ မပြောဘူး။ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ ပညာကို လက်ညှိုး အထိုး မခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ပညာနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တင့်တင့်တယ်တယ် မထားနိုင်သရွေ့ တစ် သက် မပြောဘူးမှတ်’

ယု၏ မျက်နှာ နီရဲနေသည် ။ အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည် ။

‘ဒါပေမဲ့ စေတနာနဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ မေးချင်တာလေးတော့ ရှိတယ် ယု။ ယုတို့ အိမ်ထောင်ရေး အောင်မြင်မယ်များ ထင်နေသလား’

ကျော်သူ့ စကားအဆုံးတွင် ယု မျက်နှာ တင်းသွားသည် ။ မိန်းမသားတစ်ဦး၏ မာန်မာနများ အညွန့်လူ လာလေဟန်။

‘အမယ်လေး စိုးရိမ်စရာမလိုရေးချ မလိုပါ။ ယုရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့အောင် ယု အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသွားမယ်။ ကိုကျော်သာ ကိုကျော်ဘဝရည်မှန်းချက်တွေ အောင်မြင်ပါစေလို့ ယု ဆုတောင်းပါတယ်’

‘ဒီမယ် မရွေ့ယု၊ ခင်ဗျားဆုမတောင်းလည်း ကျုပ်ကတော့ အောင် မြင် မှာ ပဲ။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ အောင်မြင်စေရမယ်။ အောင်မြင်မှုဟာ ကျုပ်ရဲ့ လက်တစ်ကမ်းမှာ ရောက်နေပြီ သိလား။ ယုကသာ ကိုယ့်အပေါ် ယုံကြည်မှုမရှိဘဲ လက်တွဲဖြုတ်သွားတာပါ’

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လျက်၊ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် ပြော၏။ ယု မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ငေးနေ၏။ ရင်ထဲ အသည်းထဲတွင် တန့်န့်ခံစားရလျက် ငေးနေ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုကျော် အောင်မြင်မှာ ပါ။ ယု ယုံပါတယ်။

ကိုကျော် အသည်းမာမာနဲ့ ကြိုးစား ဆွတ်လှမ်းနေတဲ့
အောင်မြင်မှုသရဖူကို အမြန်ဆုံးရပါစေလို့ ယု ရင်ထဲ အသည်းထဲက
ထပ်ပြီး ဆုတောင်းပေးပါရစေ’

မျက်ရည်ဖြင့်လိမ်းကျံထားသည့် ဆုတောင်းသံကလေးသည်
အခန်းထဲတွင် ဝေ့လျက် ဝဲလျက် ကျန်ရစ်၏။ ဒီဆုတောင်းကို ရင်ထဲ
အသည်းထဲကြ တောင်းပေးပါရစေဟု ခွင့်ပန်သော မိန်းကလေး
ကတော့ ကျော်သူ့ဘဝထဲက ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားချေပြီတကား။
